

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0202/2011

31.5.2011

SPRAWOZDANIE

w sprawie WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi (2011/2051(INI))

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Sprawozdawca: Albert Deß

CONTENTS

	Page
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
OPINIA KOMISJI ROZWOJU	24
OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOŚCI	29
OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII	36
OPINIA KOMISJI ROZWOJU REGIONALNEGO	41
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	48

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi (2011/2051(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi (COM(2010)0672),
- uwzględniając art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)²,
- uwzględniając decyzje Rady nr 2006/144/WE³ i 2009/61/WE⁴ w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla rozwoju obszarów wiejskich,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych⁵,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników⁶,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r.⁷,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020⁸,
- uwzględniając konkluzje prezydencji Rady z dnia 17 marca 2011 r. na temat WPR do 2020 r.,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 marca 2010 r. w sprawie reformy wspólnej polityki rolnej w 2013 r.,

¹ Dz.U. C 209 z 11.8.2005 r.

² Dz.U. C 277 z 21.10.2005 r.

³ Dz.U. C 55 z 25.2.2006 r.

⁴ Dz.U. C 30 z 31.1.2009 r.

⁵ Dz.U. C 299 z 16.11.2007 r.

⁶ Dz. U. L 30 z 31.1.2009 i Dz. U. L 43 z 18.2.2010.

⁷ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0286.

⁸ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0223.

- uwzględniając opinię Komitetu Regionów zatytułowaną „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0202/2011),
- A. mając na uwadze, że zrównoważone, produktywne i konkurencyjne rolnictwo europejskie wnosi znaczący wkład w realizację celów WPR określonych w traktatach oraz celów strategii „Europa 2020”, jak również pomaga sprostać nowym wyzwaniom politycznym, takim jak bezpieczeństwo dostaw żywności, energii i surowców przemysłowych, zmiany klimatu, środowisko i różnorodność biologiczna, zdrowie oraz zmiany demograficzne, a także mając na uwadze, że przy nadchodzącej reformie WPR Parlament Europejski po raz pierwszy będzie zaangażowany wraz z Radą w proces ustawodawczy zgodnie z Traktatem z Lizbony,
- B. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe pozostaje kluczowym wyzwaniem dla rolnictwa nie tylko w UE, ale na całym świecie, zwłaszcza w krajach rozwijających się, ponieważ według prognoz FAO do 2050 r. liczba ludności na świecie wzrośnie z 7 mld do 9 mld, co wymagać będzie 70% wzrostu światowej produkcji rolnej; mając na uwadze, że zwiększenie produkcji żywności będzie konieczne pomimo wyższych kosztów produkcji, ogromnych wahań na rynkach rolnych oraz coraz większej presji na zasoby naturalne, co oznacza, że rolnicy będą musieli produkować więcej, wykorzystując mniej ziemi, mniej wody i mniej energii,
- C. mając na uwadze, że żywność ma znaczenie strategiczne, a najkorzystniejszym sposobem zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego jest utrzymywanie stabilnego i konkurencyjnego sektora rolnictwa; mając na uwadze, że silna WPR ma podstawowe znaczenie dla realizacji tego celu, a także dla zachowania obszarów wiejskich w UE oraz ich zrównoważenia środowiskowego i wzrostu gospodarczego wobec zagrożenia, jakim jest zaprzestanie działalności rolniczej, wyludnianie się obszarów wiejskich i dekonstrukcja gospodarcza,
- D. mając na uwadze, że reforma WPR z 2003 r. oraz ocena funkcjonowania wspólnej polityki rolnej z 2008 r. próbowały przyczynić do stworzenia nowej struktury WPR, która byłaby bardziej skuteczna i przejrzysta, a także którą charakteryzowałaby większa orientacja na rynek; mając na uwadze, że proces ten musi być kontynuowany, a zarządzanie instrumentami WPR musi zostać znacznie uproszczone w praktyce, aby odciążyć rolników i administrację,
- E. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości WPR po 2013 r. Parlament Europejski położył podwaliny pod zrównoważoną politykę rolną, która pozwoliłaby producentom europejskim na skuteczne konkutowanie na rynku lokalnym, regionalnym, krajowym i międzynarodowym, a także mając na uwadze, że Parlament poparł koncepcję wielofunkcyjnego i wszechstronnego rolnictwa w całej Europie,

szczególnie na obszarach o niekorzystnych warunkach naturalnych i obszarach najbardziej oddalonych, a także wziął pod uwagę trudności, z jakimi zmagają się małe gospodarstwa rolne,

- F. mając na uwadze, że WPR musi dysponować niezbędnymi instrumentami stosowanymi w przypadku kryzysu rynkowego, kryzysu podaży lub ogromnych wahań cen w sektorze rolnictwa; mając na uwadze, że należy zapewnić nie tylko aktualność i skuteczność tych instrumentów, lecz także ich elastyczność, aby w razie potrzeby mogły one zostać szybko wdrożone,
- G. mając na uwadze, że należy wspierać wyznaczenie nowych i ambitnych celów dla WPR, w szczególności w odniesieniu do ochrony konsumentów, ochrony środowiska, dobrostanu zwierząt i spójności terytorialnej, a także należy bronić tych wysokich standardów na szczeblu międzynarodowym, aby zapewnić rentowność i konkurencyjność europejskich gospodarstw rolnych, które zmagają się z problemem wyższych kosztów produkcji; mając na uwadze, że długoterminowa wydajność i bezpieczeństwo żywnościowe, zwłaszcza w kontekście anomalii klimatycznych, zależy od należytej dbałości o zasoby naturalne, zwłaszcza o glebę, zużycie wody i różnorodność biologiczną,
- H. mając na uwadze, że sektor rolnictwa ma do odegrania kluczową rolę w przeciwdziałaniu zmianie klimatu, w szczególności poprzez zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, rozwój sekwestracji dwutlenku węgla, a także produkcję biomasy i zrównoważonej energii, przyczyniając się do powstania dodatkowego źródła dochodów dla rolników,
- I. mając na uwadze, że WPR powinna również wspierać szczególne traktowanie ziemi uprawnej odznaczającej się wysoką różnorodnością biologiczną (np. ziemi uprawnej o wysokiej wartości przyrodniczej) i agroekosystemy na obszarach należących do sieci Natura 2000, a w tym kontekście także przejście na modele niskonakładowe (w tym rolnictwo ekologiczne), nieorane użytki zielone i rolnicze obszary podmokłe,
- J. mając na uwadze, że w okresie dynamicznych przemian rynków rolnych oraz wielu nowych wyzwań politycznych (np. UE 2020) rolnicy pilnie potrzebują pewności prawnej, szczególnie w odniesieniu do ram finansowych, a Parlament Europejski wciąż nalega, aby roczne kwoty przeznaczone na WPR w kolejnym okresie planowania finansowego utrzymano co najmniej na poziomie zaplanowanym na 2013 r., a ponadto aby ustalono te kwoty na poziomie niezbędnym do kontynuowania silnej i solidnej WPR, która będzie zdolna zareagować na obecne i przyszłe wyzwania,
- K. mając na uwadze, że udział wydatków na WPR w budżecie UE stale obniża się z prawie 75% w 1985 r. do planowanych 39,3% w 2013 r.; mając na uwadze, że WPR – będąc jednym z najstarszych i obszarów polityki UE i jedynym obszarem uwspólnotowionym – stanowi mniej niż 0,5% PKB UE, podczas gdy wydatki publiczne stanowią ok. 50% PKB, oraz mając na uwadze, że w następstwie kolejnych rozszerzeń Unii Europejskiej obszar gruntów rolnych zwiększył się o 40% i że liczba rolników jest dwa razy większa niż w 2004 r.,
- L. mając na uwadze, że według najnowszej ankiety Eurobarometru 90% obywateli UE, z którymi przeprowadzono ankietę, jest zdania, że rolnictwo i obszary wiejskie są ważne dla przyszłości Europy; 83% obywateli UE, z którymi przeprowadzono ankietę, opowiada się

za udzieleniem wsparcia finansowego rolnikom i ogólnie są oni przekonani, że decyzje dotyczące polityki rolnej wciąż powinny być podejmowane na szczeblu europejskim,

- M. mając na uwadze, że Parlament Europejski wielokrotnie opowiadał się przeciwko renacjonalizacji WPR i rozszerzeniu współfinansowania, które mogłyby zaszkodzić uczciwej konkurencji na rynku wewnętrznym UE, i że w perspektywie nadchodzącej reformy ponownie sprzeciwia się on wszelkim próbom renacjonalizacji WPR poprzez współfinansowanie płatności bezpośrednich lub przesunięcie środków do drugiego filara,
- N. mając na uwadze, że należy utrzymać dwufilarową WPR, przy czym struktura i cele każdego z filarów powinny być jasno zdefiniowane i określone w sposób pozwalający na wzajemne uzupełnianie się tych filarów,
- O. mając na uwadze, że drobni rolnicy w UE wnoszą znaczny wkład w realizację celów WPR, a przeszkody, na jakie napotykają, muszą być należycie uwzględnione w procesie reform,
- P. mając na uwadze, że w nowych państwach członkowskich stosujących system jednolitej płatności obszarowej znaczny odsetek rolników, zwłaszcza w sektorze hodowli bydła, nie jest uprawniony do uzyskania płatności bezpośrednich, ponieważ rolnicy ci nie są właścicielami gruntów rolnych,
- Q. mając na uwadze, że rolnicy otrzymują coraz mniejszą część wartości dodanej generowanej przez łańcuch dostaw żywności oraz mając na uwadze, że właściwie funkcjonujący łańcuch dostaw żywności oraz środki służące poprawie pozycji negocjacyjnej producentów są niezbędnymi warunkami wstępnymi tego, aby rolnicy uzyskiwali sprawiedliwy zysk ze swojej produkcji,
- R. mając na uwadze, że w ostatnich dwóch latach dramatycznie obniżył się dochód realny rolników per capita, który wskutek tego ciągłego spadku spadł poniżej poziomu sprzed niespełna 15 lat; mając na uwadze, że dochody rolników są znacznie niższe (szacuje się, że o ok. 40% na jednostkę pracy) niż w pozostałych sektorach gospodarki, a dochód na mieszkańca na obszarach wiejskich jest znacznie niższy (o ok. 50%) niż na obszarach miejskich, a także mając na uwadze, że według danych Eurostatu zatrudnienie w sektorze rolnictwa spadło o 25% w latach 2000-2009,
- S. mając na uwadze, że gospodarka światowa staje się coraz bardziej zintegrowana, a systemy handlowe są bardziej liberalizowane poprzez negocjacje wielostronne i dwustronne, a także mając na uwadze, że porozumienia wielostronne i dwustronne muszą gwarantować, że metody produkcji na eksport do UE w krajach trzecich zapewniają europejskim konsumentom te same gwarancje, jeżeli chodzi o zdrowie, bezpieczeństwo żywności, dobrostan zwierząt, zrównoważony rozwój i minimalne standardy socjalne, jak metody stosowane w UE,
- T. mając na uwadze, że rozwój obszarów wiejskich, w świetle zwiększających się dysproporcji, utraty kapitału społecznego i spójności społecznej, nierównowagi demograficznej i migracji odpływowej, stanowi ważny element WPR oraz mając na uwadze, że przyszłe strategie polityczne dotyczące rozwoju obszarów wiejskich muszą być ukierunkowane na osiągnięcie większej równowagi terytorialnej i muszą zapewniać

mniej biurokratyczne, a bardziej otwarte zarządzanie programami z zakresu rozwoju obszarów wiejskich, które powinny obejmować środki służące zwiększeniu konkurencyjności sektora rolnictwa i powinny skutecznie wspierać wzmocnienie i dywersyfikację gospodarki rolnej, chronić środowisko, wspierać edukację i innowacje, podnosić jakość życia na obszarach wiejskich, szczególnie na obszarach o trudniejszych warunkach, a także przeciwdziałać odpływowi młodych ludzi z sektora rolnictwa,

- U. mając na uwadze, że z jednej strony jedynie 6% rolników europejskich ma mniej niż 35 lat, a z drugiej strony 4,5 mln rolników przejdzie na emeryturę w ciągu najbliższych 10 lat; mając na uwadze, że należy w związku z tym zaliczyć zmianę pokoleniową w sektorze rolnym do priorytetowych wyzwań przyszłej WPR,
 - V. mając na uwadze, że WPR musi uwzględniać potrzebę minimalizacji konkretnych ograniczeń i problemów strukturalnych stojących przed sektorami rolnictwa i leśnictwa w najbardziej oddalonych regionach UE z uwagi na ich wyspiarskość i oddalenie oraz fakt, że gospodarka wiejska jest w dużym stopniu zależna od niewielkiej liczby produktów rolnych,
 - W. mając na uwadze, że polityka jakości stanowi nieodłączną część przyszłej WPR, co oznacza, że rozwój i wzmocnianie tej polityki, zwłaszcza w przypadku oznaczeń geograficznych, będzie miało decydujące znaczenie dla zrównoważonego wzrostu i konkurencyjności europejskiego rolnictwa,
1. z dużym zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „WPR do 2020 r.: sprostac wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi”; dostrzega potrzebę dalszej reformy WPR, uwzględniającej zmieniający się charakter sektora rolniczego w 27 krajach UE oraz nowy międzynarodowy kontekst globalizacji; domaga się utrzymania silnej i zrównoważonej WPR, dysponującej środkami budżetowymi na miarę ambitnych celów, do których należy dążyć, aby sprostać nowym wyzwaniom; zdecydowanie sprzeciwia się wszelkim krokom zmierzającym do renacjonalizacji WPR;
 2. wzywa do tego, aby WPR w dalszym ciągu opierała się na dwóch filarach; wskazuje, że pierwszy filar wciąż powinien być w całości finansowany z budżetu UE i opierać się na rozliczeniach rocznych, a w ramach drugiego filaru dalej należy stosować programowanie wieloletnie, podejście umowne oraz współfinansowanie; nalega, aby ta struktura opierająca się na dwóch filarach zapewniała przejrzystość i aby filary te uzupełniały się, a nie pokrywały; pierwszy filar powinien służyć osiągnięciu celów, które wymagają podejmowania działań horyzontalnych, natomiast drugi filar powinien być ukierunkowany na rezultaty i wystarczająco elastyczny, by móc łatwo dostosować się do charakterystycznych warunków krajowych, regionalnych lub lokalnych; jest w związku z tym zdania, że o ile obecna dwufilarowa struktura powinna zostać zachowana, należy koniecznie wprowadzić w niej zmiany, aby lepiej ukierunkować ogół niezbędnych środków w każdym z dwóch filarów i odpowiadające im sposoby finansowania;
 3. zwraca uwagę, że zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego pozostaje głównym wyzwaniem dla rolnictwa, nie tylko w UE, lecz także w skali światowej, a zwłaszcza w krajach rozwijających się, ponieważ świat stoi przed wyzwaniem polegającym na wyżywieniu 9 mld osób do 2050 r. przy jednoczesnym ograniczeniu wykorzystania

skąpych zasobów, szczególnie wody, energii i gruntów; apeluje o zrównoważoną, produktywną i konkurencyjną europejską politykę rolną, która w znacznym stopniu przyczynia się do realizacji określonych w traktatach celów WPR oraz priorytetu strategii UE 2020, jakim jest inteligentny i zrównoważony rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu; jest przekonany, że rolnictwo ma duże możliwości, aby w znacznym stopniu przyczynić się do zwalczania skutków zmiany klimatu, tworzenia miejsc pracy poprzez ekologiczny rozwój i dostarczania odnawialnych źródeł energii, a jednocześnie aby w dalszym ciągu dostarczać bezpieczne produkty spożywcze o wysokiej jakości i zapewniać bezpieczeństwo żywnościowe europejskim konsumentom;

4. uważa, że należy koniecznie stworzyć jasny zbiór zasad na długi okres, aby rolnicy europejscy mogli zaplanować inwestycje potrzebne do modernizacji praktyk rolnych i opracowania innowacyjnych metod, które doprowadzą do powstania stabilnych i zrównoważonych systemów rolnych, który to proces ma kluczowe znaczenie dla zagwarantowania ich konkurencyjności na rynku lokalnym, regionalnym i międzynarodowym;
5. jest zdania, że z myślą o uproszczeniu, jasności i wspólnym podejściu finansowanie każdego filara WPR musi zostać uzgodnione już na początku reformy;
6. domaga się, aby budżet UE na rolnictwo został w kolejnym okresie finansowym przynajmniej utrzymany w takiej wysokości jak budżet na rolnictwo na 2013 r.; jest świadomy, że konieczne będą odpowiednie środki finansowe, aby sprostać wyzwaniom związanym z bezpieczeństwem żywnościowym, ochroną środowiska, zmianą klimatu oraz równowagą terytorialną w rozszerzonej UE, a także aby WPR mogła przyczynić się do pomyślnej realizacji strategii UE 2020;
7. wyraża przekonanie, że ta nowa polityka rolna, ukierunkowana na zrównoważone systemy produkcji żywności, musi przede wszystkim opierać się na ogólnej komplementarności między pierwszym filarem, obejmującym płatności bezpośrednie, a drugim filarem, który obejmuje środki wsparcia rozwoju obszarów wiejskich; jest zdania, że w ramach nowej WPR fundusze publiczne muszą zostać uznane za legalną formę płatności za zapewnianie społeczeństwu dobra publicznego, których kosztów nie da się pokryć za pomocą cen rynkowych, a pieniądze publiczne należy wykorzystać do zachęcania rolników do świadczenia ogólnoeuropejskich usług środowiskowych; uważa, że to ukierunkowane podejście zapewni realizację celów całej UE, a jednocześnie będzie wystarczająco elastyczne, aby uwzględnić różnorodność rolnictwa w UE; jego zdaniem taki system sprawi, że każda płatność będzie dostarczała podatnikom, rolnikom i społeczeństwu jako całości wyraźnych korzyści publicznych z zachowaniem przejrzystości;
8. domaga się, aby zrównoważony rozwój, konkurencyjność i uczciwość stanowiły podstawowe zasady WPR, która zachowuje szczególny charakter poszczególnych sektorów i jednostek produkcyjnych, mających za zadanie zapewnienie ludziom bezpiecznej i zdrowej żywności w wystarczającej ilości i po odpowiednich cenach, a także zagwarantowanie dostaw surowców dla wydajnego europejskiego przemysłu przetwórczego i spożywczego oraz wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla, że standardy UE w zakresie bezpieczeństwa żywności, ochrony środowiska,

dobrostanu zwierząt i poszanowania minimalnych standardów społecznych są najwyższe na świecie; domaga się WPR, która zapewni w konkurencji międzynarodowej takie wysokie normy rolnictwa europejskiego (zewnętrzna ochrona jakości);

9. jest świadomy, że wiele spośród tych nowych wyzwań i celów jest zawartych w prawie wiążących międzynarodowych zobowiązaniach i traktatach, które UE zaakceptowała i podpisała, takich jak protokół z Kioto/porozumienie z Cancún, czy konwencje z Ramsar i Nagoi;
10. podkreśla, że uproszczenie ma podstawowe znaczenie i musi stanowić cel przyszłej WPR, aby zmniejszyć koszty prowadzenia tej polityki na szczeblu państw członkowskich, oraz że konieczne są wspólne podstawy prawne, które muszą być przedstawiane niezwłocznie i muszą podlegać jednolitej interpretacji;
11. podkreśla, że opracowanie polityki dotyczącej jakości żywności, w tym dotyczącej oznaczeń geograficznych (CHNP/CHOG/TSG), musi być priorytetowym aspektem WPR i musi ona być pogłębianą i wzmacnianą, aby UE mogła utrzymać pozycję lidera w tym obszarze; jest zdania, że w przypadku tych produktów wysokiej jakości należy umożliwić stosowanie pierwotnych instrumentów zarządzania, ochrony i promocji, pozwalając im rozwijać się w sposób harmonijny i dalej znacznie przyczyniać się do zrównoważonego wzrostu i konkurencyjności europejskiego rolnictwa;
12. wzywa Komisję do zintensyfikowania swoich wysiłków w dziedzinie badań i rozwoju do celów innowacji i promocji; domaga się zatem stałego uwzględniania badań w dziedzinie rolnictwa i żywienia w przyszłych programach badawczych i rozwojowych UE;

Płatności bezpośrednie

13. zwraca uwagę, że płatności bezpośrednie niezwiązane z wielkością produkcji, uwarunkowane wymogami wzajemnej zgodności, mogą przyczynić się do wsparcia i stabilizacji dochodów gospodarstw rolnych, co pozwoli rolnikom na to, aby oprócz produkcji żywności dostarczali ogółowi społeczeństwa istotnych dóbr publicznych, takich jak usługi ekosystemowe, zatrudnienie, ochrona krajobrazu, a także przyczyniali się do ożywienia gospodarczego na obszarach wiejskich w całej Europie; uważa, że płatności bezpośrednie powinny wynagradzać rolników za dostarczanie tych dóbr publicznych, ponieważ rynek nie dostarcza sam dóbr publicznych i jak dotąd nie rekompensuje rolnikom ich dostarczania w okresie, kiedy rolnicy często zmagają się z problemami związanymi z wysokimi kosztami produkcji żywności o wysokiej jakości oraz niskimi cenami za wyprodukowane przez nich towary;
14. domaga się utrzymania silnego i dobrze finansowanego pierwszego filaru, który będzie w stanie sprostać nowym wyzwaniom wobec rolnictwa europejskiego;
15. domaga się sprawiedliwego rozdziału środków WPR na pierwszy i drugi filar zarówno pomiędzy państwa członkowskie, jak i pomiędzy rolników w tych państwach członkowskich, przy czym pragmatyczne podejście powinno stanowić podstawę dla tworzenia obiektywnych kryteriów; sprzeciwia się dużym różnicom przy podziale tych środków wśród państw członkowskich; jest zdania, że wymaga to stopniowego odejścia od historycznych wartości referencyjnych, wychodzących obecnie z użycia, i zastąpienia

ich po zakończeniu okresu przejściowego płatnościami sprawiedliwymi, czyli lepiej rozdzielonymi między państwa, różne sektory rolnictwa i rolników; oznacza to również zwiększenie efektywności płatności, ich lepsze ukierunkowanie i zwiększenie ich waloru zachęty, aby przyczynić się do ukierunkowania rolnictwa na bardziej zrównoważone systemy rolnicze; zgodnie z komunikatem Komisji sprzeciwia się jednolitym i zryczałtowanym płatnościom bezpośrednim w całej Unii, które nie odzwierciedlałyby europejskiej różnorodności; uważa, że głównym celem jest utrzymanie różnorodności rolnictwa i jednostek produkcyjnych w UE i w związku z tym opowiada się za uwzględnieniem w miarę możliwości szczególnych warunków produkcji w państwach członkowskich poprzez bardziej ukierunkowany system płatności bezpośrednich;

16. opowiada się za systemem płatności jednolitych, który prowadzi do pewnej redystrybucji środków w interesie sprawiedliwego podziału środków na płatności bezpośrednie w całej UE; proponuje, aby każde państwo członkowskie otrzymało określony minimalny procent średniej płatności bezpośrednich w UE oraz aby ustalono odnośny pułap; opowiada się za jak najszybszym wdrożeniem z ograniczonym okresem przejściowym;
17. w przypadku płatności bezpośrednich dla indywidualnych gospodarstw opowiada się za odejściem od historycznych i indywidualnych wartości referencyjnych wykorzystywanych przy rozdziale płatności między państwa członkowskie i domaga się przejścia na regionalne lub krajowe płatności obszarowe niezwiązane z wielkością produkcji w kolejnym okresie finansowania; przyznaje jednak przy tym, że występują znaczne różnice w sytuacji poszczególnych państw członkowskich, co wymaga szczególnych środków o charakterze regionalnym;
18. jest zdania, że państwa członkowskie, które obecnie stosują system jednolitej płatności obszarowej (SAPS), powinny przejść – po ograniczonym okresie przejściowym – na system płatności jednolitych z uprawnieniami do płatności; apeluje o zapewnienie wsparcia, w tym wsparcia finansowego i technicznego, dla tego przejścia;
19. z zadowoleniem przyjmuje uznanie znaczenia drobnych rolników w rolnictwie europejskim i rozwoju obszarów wiejskich; popiera utworzenie specjalnego, uproszczonego programu pomocy dla drobnych rolników, którzy przyczyniają się do stabilizacji rozwoju obszarów wiejskich; wzywa Komisję Europejską, aby w interesie przejrzystości i pewności prawnej ustanowiła elastyczne i obiektywne kryteria celem zdefiniowania statusu drobnego rolnika w poszczególnych państwach członkowskich; wzywa państwa członkowskie, aby zgodnie z zasadą pomocniczości zdecydowały, którzy rolnicy mogą zostać objęci tym programem;
20. domaga się dalszego uproszczenia systemu płatności bezpośrednich, w szczególności uproszczonych zasad przekazywania uprawnień do płatności w przypadku braku aktywacji, zasad dotyczących rezerwy krajowej uzależnionych od przejścia na jednolite regionalne/krajowe płatności obszarowe, połączenia minimalnych uprawnień do płatności oraz skutecznego i niebiurokratycznego systemu kontroli obu filarów; jest zdania, że systemy administracyjne, których dobrego funkcjonowania można dowiedzieć, powinny być pozytywnie oceniane w świetle przewidzianego zakresu kontroli;
21. zwraca uwagę, że istnieje potrzeba celowej odnowy pokoleniowej w sektorze rolniczym ze względu na to, że jedynie 6% europejskich rolników jest poniżej 35. roku życia, a

jednocześnie 4,5 mln rolników przejdzie na emeryturę w ciągu najbliższych dziesięciu lat; zauważa, że młodzi rolnicy, rozpoczynając działalność, napotykają takie przeszkody jak wysokie koszty inwestycji oraz brak dostępu do ziemi i kredytów; podkreśla fakt, że zawarte w drugim filarze środki dla młodych rolników okazały się niewystarczające, aby powstrzymać szybkie starzenie się sektora rolniczego i apeluje o proponowanie sposobów odwrócenia tego niekorzystnego trendu, które powinny obejmować zmiany zasad dotyczących rezerwy krajowej, tak by ukierunkować je w większym stopniu na młodych rolników;

22. podkreśla, że WPR powinna być neutralna pod względem płci oraz że oboje małżonkowie powinni mieć takie same prawa w przypadku pracy w tym sektorze; wskazuje na to, że ok. 42% spośród 26,7 mln ludzi zatrudnionych na stałe w rolnictwie w UE to kobiety, podczas gdy tylko jedno na pięć gospodarstw (ok. 29%) jest zarządzane przez kobiety;
23. uważa, że uniezależnienie płatności od wielkości produkcji sprawdziło się, ponieważ pozwoliło na większą swobodę podejmowania decyzji przez rolników, jak również zapewniło rolnikom możliwość reagowania na sygnały rynkowe oraz umieściło dużą część WPR w zielonej strategii WTO; przychyliła się do propozycji Komisji, aby również w przyszłości premie uzależnione od produkcji były wciąż wypłacane na określonych obszarach, na których nie ma alternatywy dla powszechnie stosowanych, kosztownych form produkcji i wyrobów; dlatego uważa, że premie uzależnione od produkcji w ściśle określonych ramach można obronić również na ściśle zdefiniowany okres po 2013 r.;
24. w związku z tym wzywa państwa członkowskie do przewidzenia możliwości pozostawienia części płatności bezpośrednich związanych w całości lub w części z wielkością produkcji w ramach limitów WTO, aby finansować środki łagodzące skutki uniezależnienia płatności od wielkości produkcji w konkretnych obszarach i sektorach znajdujących się w trudnej sytuacji gospodarczej, środowiskowej lub społecznej; uważa ponadto, że płatności te mogłyby promować obszarowe środki środowiskowe i spójność terytorialną, a także promować, wspierać i wzmacniać główne sektory, w tym poprawę jakości, produkcję surowców rolnych, pewne określone gałęzie produkcji lub pewne rodzaje rolnictwa;
25. zauważa, że ze względów historycznych gospodarstwa rolne w Unii Europejskiej wykazują bardzo różnorodną strukturę, jeżeli chodzi o ich wielkość, organizację pracy, wydajność pracy i formę prawną; jest świadomy, że płatności bezpośrednie przyznawane są w sposób, który podaje w wątpliwość ich zasadność; zwraca uwagę na wniosek Komisji, aby wprowadzić górny pułap dla płatności bezpośrednich i z zadowoleniem przyjmuje tę próbę rozwiązania kwestii zasadności i akceptacji społecznej WPR; zwraca się do Komisji o rozważenie wprowadzenia podobnych mechanizmów służących rozwiązaniu tej kwestii, takich jak system degresywnych płatności bezpośrednich w zależności od wielkości gospodarstwa, kierujący się obiektywnymi kryteriami zatrudnienia i zrównoważonych praktyk;
26. wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji tego, w jaki sposób w perspektywie średnio- i długookresowej pomóc sektorom hodowli sprostać kolejnym wzrostom kosztów czynników produkcji; uważa, że propozycje mogłyby dotyczyć zachęt do stosowania systemów wykorzystywania użytków zielonych i roślin wysokobiałkowych

w ramach płodozmianu, co przyniosłoby rolnikom większe korzyści gospodarcze, stanowiłoby reakcję na nowe wyzwania, zmniejszyłoby zależność od importu roślin wysokobiałkowych oraz mogłoby mieć korzystne skutki dla kosztów pasz; wzywa Komisję do zaproponowania elementu elastyczności dla państw członkowskich zgodnie z obecnym art. 68, aby uniknąć wykluczenia gospodarstw hodowlanych nastawionych na jakość i zrównoważony rozwój z nowego systemu wsparcia oraz do uwzględnienia ich szczególnego charakteru;

27. jest zdania, że płatności bezpośrednie powinny być zastrzeżone wyłącznie dla rolników prowadzących aktywną działalność; jest przy tym świadomy tego, że w systemie płatności bezpośrednich niezwiązanych z wielkością produkcji każdy właściciel gospodarstwa, który wykorzystuje obszary rolne do produkcji i utrzymuje je w dobrej kulturze rolnej zgodnej z wymogami ochrony środowiska, powinien otrzymywać płatności bezpośrednie; w związku z tym wzywa Komisję do opracowania definicji aktywnej działalności rolniczej, która mogłaby być wykorzystywana przez państwa członkowskie bez dodatkowych obciążeń lub wydatków administracyjnych, przy czym należy zadbać o to, aby tradycyjna działalność rolnicza (gospodarstwa rolne stanowiące główne źródło utrzymania lub dodatkowe źródło utrzymania) niezależnie od statusu prawnego uznawana była za aktywną działalność rolniczą oraz aby uwzględniano strukturę rolnictwa oraz różne formy uzgodnień dotyczące gospodarki gruntami, jak i zarządzanie wspólnymi gruntami; uważa, że należy koniecznie uściślić, że z definicji rolnika prowadzącego aktywną działalność wyłączone są przypadki, w których koszty administracyjne dokonania płatności byłyby wyższe od samej kwoty płatności;
28. opowiada się za rekompensowaniem naturalnej niekorzystnej sytuacji w drugim filarze i sprzeciwia się płatności uzupełniającej w pierwszym filarze ze względu na dodatkowe obciążenia administracyjne;

Ochrona zasobów i elementy polityki ochrony środowiska

29. uważa, że lepsza ochrona zasobów naturalnych i lepsze gospodarowanie nimi stanowi główny element zrównoważonego rolnictwa, co uzasadnia – w ramach nowych wyzwań i celów strategii „Europa 2020” – dodatkowe bodźce zachęcające rolników do stosowania praktyk ukierunkowanych na ochronę środowiska, wykraczających poza zasadę wzajemnej zgodności i uzupełniających już istniejące programy rolno-środowiskowe;
30. uważa, że ochrona zasobów naturalnych powinna być ściślej związana z przyznawaniem płatności bezpośrednich i w związku z tym apeluje o wprowadzenie – za pomocą składnika ekologicznego – ogólnounijnego systemu zachęt, mającego na celu zapewnienie zrównoważonego rozwoju gospodarstw i długoterminowe bezpieczeństwo żywnościowe dzięki skutecznemu zarządzaniu ograniczonymi zasobami (wodą, energią, glebą) przy jednoczesnym ograniczeniu kosztów produkcji w długim okresie poprzez ograniczenie wykorzystania czynników produkcji; uważa, że system ten powinien zapewnić maksymalne wsparcie rolnikom, którzy już stosują praktyki rolnicze mające na celu osiągnięcie bardziej trwałych systemów produkcji lub którzy krok po kroku chcą dążyć do stosowania tych praktyk;
31. podkreśla, że system ten powinien iść w parze z uproszczeniem systemu wzajemnej zgodności dla beneficjentów płatności bezpośrednich, powinien być stosowany za pomocą

prostych środków, powinien równoważyć wydajność środowiskową i gospodarczą, powinien być relewantny z agronomicznego punktu widzenia i nie powinien dyskryminować rolników, którzy już w szerokim zakresie uczestniczą w programach rolno-środowiskowych;

32. sprzeciwia się wprowadzeniu nowego, dodatkowego systemu płatności, który prowadzi do dodatkowych systemów kontroli i sankcji na rzecz uekologicznienia; podkreśla, że należy unikać praktycznych przeszkód dla rolników oraz złożoności administracyjnej dla odnośnych organów; nalega ponadto, aby w celu usprawnienia procedur administracyjnych powiązanych z tymi środkami wszystkie kontrole rolne były w miarę możliwości przeprowadzane jednocześnie;
33. wzywa zatem Komisję do jak najszybszego przedstawienia oceny wpływu procedur administracyjnych związanych z wdrażaniem składowania ekologicznego; podkreśla, że środki ochrony środowiska mają potencjał, aby zwiększyć wydajność produkcyjną rolników, i domaga się pokrycia wszelkich ewentualnych kosztów i utraconych dochodów wynikających z wprowadzenia takich środków;
34. jest zdania, że należy dążyć do dalszego uekologicznienia w państwach członkowskich za pośrednictwem priorytetowego katalogu środków obszarowych lub środków dla poszczególnych gospodarstw rolnych finansowanych w 100% ze środków UE; uważa, że każdy beneficjent tych szczególnych płatności musi przeprowadzić określoną liczbę działań z zakresu uekologicznienia, których fundamentem powinny być istniejące struktury, wybranych z krajowego lub regionalnego wykazu ustanowionego przez dane państwo członkowskie na podstawie bardziej rozbudowanego wykazu UE, mającego zastosowanie do wszystkich rodzajów rolnictwa; uważa, że takie działania mogą przykładowo obejmować:
 - wsparcie na rzecz niskiej emisji dwutlenku węgla oraz działania prowadzące do ograniczenia lub wychwytywania emisji gazów cieplarnianych,
 - wsparcie na rzecz niskiego zużycia energii i efektywności energetycznej,
 - strefy buforowe, miedze, obecność żywopłotów itd.,
 - trwałe użytki zielone,
 - techniki rolnictwa precyzyjnego,
 - płodozmian i różnorodność upraw,
 - plany dotyczące wydajności paszowej;
35. sądzi, że UE ma do odegrania rolę w wypełnianiu zadań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym i bezpieczeństwem energetycznym i dlatego powinna dopilnować, by rolnictwo odgrywało pełną rolę w wypełnianiu obu tych zadań; w związku z tym uważa za niewłaściwe umieszczenie obowiązkowego odłogowania na liście środków zrównoważonego rolnictwa, tak jak zaproponowała Komisja;
36. wzywa do uwzględnienia w ramach WPR celów dotyczących wykorzystania zrównoważonej energii; sądzi, że sektor rolnictwa do 2020 r. mógłby pokrywać 40% swojego zapotrzebowania na energię paliwami odnawialnymi, a do 2030 r. mógłby całkowicie zrezygnować z paliw kopalnych;
37. zwraca uwagę, że biotechnologia nowej generacji jest już gotowa, i w związku z tym

wzywa Komisję do opracowania w ramach reformy WPR międzysektorowej polityki dotyczącej biomasy na rzecz biotechnologii nowej generacji, obejmującej kryteria zrównoważonego rozwoju dotyczące biomasy, aby umożliwić rozwój zrównoważonego rynku biomasy pochodzącej z rolnictwa, przedsiębiorstw przemysłu rolnego i leśnictwa poprzez zachęcanie do magazynowania dostępnych pozostałości w celu wyprodukowania bioenergii, a jednocześnie zapobieganie zwiększeniu emisji i zanikowi różnorodności biologicznej;

38. podkreśla, że racjonalne rozwiązania na szczeblu polityki europejskiej, takie jak tańszy olej napędowy do zastosowań rolniczych oraz ulgi podatkowe na energię i paliwo produkowane w celach rolniczych, zwłaszcza do zasilania elektrycznych pomp irygacyjnych, mogłyby pomóc rolnikom europejskim zwiększyć produkcję i zaopatrywać w produkty rolne rynki wewnętrzne oraz eksportowe; ponadto podkreśla znaczenie innowacyjnych systemów irygacyjnych dla zagwarantowania zrównoważonego rozwoju europejskiego rolnictwa z uwagi na katastrofalne skutki zmian klimatu – takie jak susza, fale upałów czy pustynnienie – na ziemi uprawne służące dostarczaniu ludziom żywności;
39. zważywszy, że w przyszłości wystąpią trudności z dostępnością wody, a zwłaszcza wody pitnej, podkreśla potrzebę opracowania wydajnych systemów irygacyjnych, tak aby umożliwić stosowanie w państwach członkowskich efektywnych metod produkcji rolnej, które będą w stanie zaspokoić wewnętrzny popyt na żywność oraz zaopatrzyć rynki eksportowe w produkty rolne;
40. wyraża żal wobec faktu, że cele UE w zakresie różnorodności biologicznej nie zostały jeszcze osiągnięte, i oczekuje, że WPR wesprze wysiłki zmierzające do realizacji tych celów oraz celów w zakresie bioróżnorodności ustalonych na szczycie w Nagoi;
41. apeluje, aby nowa WPR propagowała ochronę różnorodności genetycznej, była zgodna z dyrektywą 98/58/WE dotyczącą dobrostanu zwierząt oraz nie finansowała produkcji żywności z klonowanych zwierząt lub ich potomstwa;
42. podkreśla konieczność zbadania wszystkich możliwości współpracy między państwami członkowskimi – przy udziale wszystkich zainteresowanych stron – na rzecz ochrony gleby;

Zasada wzajemnej zgodności i uproszczenie

43. wskazuje, że w ramach systemu opartego na zasadzie wzajemnej zgodności udzielanie płatności bezpośrednich podlega zachowaniu zgodności z wymogami ustawowymi i konieczności utrzymywania gruntów w dobrej kulturze rolnej i środowiskowej oraz że pozostaje jednym z najbardziej wskazanych sposobów optymalizowania świadczenia przez rolników podstawowych usług ekosystemowych i sprostania nowym wyzwaniom środowiskowym przez zagwarantowanie dostarczania podstawowych dóbr publicznych; zauważa jednak, że przy wprowadzaniu zasady wzajemnej zgodności pojawiło się wiele różnych problemów administracyjnych i że było ono trudne do przyjęcia przez rolników;
44. jest zdania, że nie da się uzasadnić płatności bezpośrednich bez rekompensat i że w związku z tym w odniesieniu do wszystkich beneficjentów płatności bezpośrednich należy

stosować system zasad wzajemnej zgodności, który wskutek uekologicznienia WPR jest uproszczony i skuteczny w praktyce i na szczeblu administracyjnym w zakresie kontroli; podkreśla, że zasady wzajemnej zgodności muszą być oparte na ryzyku i proporcjonalne, oraz podkreśla konieczność ich przestrzegania i odpowiedniego egzekwowania przez właściwe organy krajowe i europejskie;

45. uważa, że lepsza ochrona zasobów i zarządzanie nimi powinny również stanowić podstawowy element rolnictwa w ramach zasady wzajemnej zgodności, w wyniku czego możliwe będzie osiągnięcie większych korzyści środowiskowych; domaga się usprawnienia kontroli przestrzegania zasady wzajemnej zgodności, zapewnienia ich skuteczności i wydajności oraz ukierunkowanego określenia zakresu stosowania zasady wzajemnej zgodności; domaga się stworzenia systemów włączania najlepszych praktyk, takich jak interoperacyjność baz danych i najlepsze sposoby wykorzystania odpowiedniej technologii, w główny nurt polityki i ich wymiany między agencjami płatniczymi i organami kontroli, aby w jak największym możliwym stopniu zmniejszyć obciążenie biurokratyczne dla rolników i administracji; uważa, że zasada wzajemnej zgodności powinna ograniczać się do norm dotyczących rolnictwa, które umożliwiają przeprowadzanie systematycznych, prostych kontroli i u których podstaw leży obowiązek osiągnięcia wyników, a także uważa, że zasady powinny być zharmonizowane; podkreśla znaczenie poziomów tolerancji i stosowania zasady proporcjonalności w ramach wszelkiego nowego systemu kar;
46. jest zdania, że kontrolowanie przestrzegania zasady wzajemnej zgodności powinno w większym stopniu wiązać się z kryteriami efektywności i zachęcaniem rolników do osiągnięcia wyników; ponadto sądzi, że w kontrolach tych powinni w większym stopniu uczestniczyć sami rolnicy, z uwagi na ich wiedzę i doświadczenie praktyczne, i jest zdania, że służyłoby to za przykład i dawało motywację w szczególności najmniej wydajnym rolnikom;
47. sprzeciwia się wprowadzeniu do systemu opartego na zasadzie wzajemnej zgodności uciążliwych i nieprzejrzystych wymogów pochodzących z ramowej dyrektywy wodnej do momentu wyjaśnienia stanu prac związanych z wdrożeniem tej dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich;
48. dostrzega znaczące starania poczynione już w sektorze hodowli, który obecnie znajduje się w trudnej sytuacji, na rzecz doprowadzenia budynków i wyposażenia do zgodności z normami w zakresie higieny i zdrowia publicznego; bez uszczerbku dla podstawowych zasad bezpieczeństwa żywnościowego i identyfikowalności, domaga się krytycznej oceny niektórych norm dotyczących higieny, zdrowia i oznaczania zwierząt w celu likwidacji niewspółmiernych obciążeń nakładanych na małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP); wzywa w szczególności Komisję do dokonania przeglądu norm UE w zakresie higieny, dotyczących zwłaszcza lokalnych i bezpośrednich form sprzedaży oraz okresu przydatności produktów do spożycia, w celu dostosowania ich do poziomu ryzyka i uniknięcia niewspółmiernego obciążenia niewielkich kanałów produkcji, takich jak bezpośrednie relacje między producentami i konsumentami oraz krótkie łańcuchy dostaw żywności;

Instrumenty rynkowe, siatka bezpieczeństwa i zarządzanie ryzykiem

49. jest zdania, że w tych warunkach ważna jest możliwość przeciwdziałania nadmiernej zmienności cenowej oraz reagowanie w odpowiednim czasie na kryzys spowodowany niestabilnością rynku w kontekście wspólnej polityki rolnej i na rynkach światowych; uznaje podstawową rolę, jaką w przeszłości odgrywały środki wspierania rynku w reagowaniu na kryzys w sektorze rolnictwa, zwłaszcza rolę interwencji i prywatnego przechowywania; podkreśla, że środki wspierania rynku muszą być skuteczne i uruchamiane niezwłocznie po zaistnieniu takiej konieczności w celu uniknięcia poważnych problemów dla producentów, przetwórców i konsumentów i umożliwienia WPR osiągnięcia podstawowego, strategicznego celu, jakim jest zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego;
50. podkreśla, że w ramach WPR należałoby dysponować szeregiem elastycznych i skutecznych instrumentów rynkowych, pełniących funkcję siatki bezpieczeństwa, ustanowionych na odpowiednich poziomach i dostępnych w przypadku poważnych zakłóceń na rynku; sądzi, że instrumenty te nie powinny być stale dostępne i że nie mogą stanowić ciągłej i nieograniczonej możliwości zbytu produktów; wskazuje, że niektóre instrumenty już istnieją, ale mogą zostać dostosowane, podczas gdy inne mogą zostać utworzone w zależności od potrzeb; jest zdania, że w świetle bardzo odmiennych warunków w poszczególnych sektorach zróżnicowane rozwiązania sektorowe są bardziej wskazane od podejścia horyzontalnego; zwraca uwagę na trudności, jakie napotykają rolnicy w dążeniu do perspektywicznego planowania w okresach skrajnej niestabilności; uważa, że w kontekście większej niestabilności rynku instrumenty rynkowe muszą zostać poddane przeglądowi w celu zwiększenia ich wydajności i elastyczności, przyspieszenia ich uruchamiania, rozszerzenia ich w razie konieczności na inne sektory oraz dostosowania ich do obecnych cen rynkowych, a także zapewnienia rzeczywistej siatki bezpieczeństwa bez powodowania zakłóceń;
51. jest zdania, że odnośne instrumenty rynkowe powinny obejmować szczególne instrumenty zarządzania podażą, których sprawiedliwe i niedyskryminujące działanie może zapewnić skuteczne zarządzanie rynkiem i zapobiec kryzysom związanym z nadprodukcją, a jednocześnie nie pociąga za sobą żadnych wydatków z budżetu Unii;
52. domaga się utworzenia wielostopniowej siatki bezpieczeństwa obejmującej wszystkie sektory, opartej na połączeniu takich narzędzi jak publiczne i prywatne przechowywanie, interwencję publiczną, instrumenty na wypadek zakłóceń na rynku oraz klauzulę dotyczącą nagłych wypadków; domaga się, aby przy krótkotrwałych zakłóceniach na rynku dopuszczano prywatne przechowywanie i interwencję publiczną dla określonych sektorów; ponadto domaga się, aby instrument na wypadek zakłóceń na rynku oraz klauzula dotycząca nagłych wypadków zostały ustanowione kompleksowo dla wszystkich sektorów, co umożliwi Komisji, w pewnych okolicznościach, w przypadku kryzysu podjęcie działań przez określony czas nieprzekraczający jednego roku, które to rozwiązanie powinno być bardziej skuteczne niż dotychczas; uważa w związku z tym, że w przyszłych budżetach UE należy przewidzieć specjalną rezerwową pozycję, która mogłaby być sprawnie uruchomiona i która stanowiłaby instrument szybkiego reagowania w razie poważnego kryzysu na rynkach rolnych;
53. jest zdania, że stosowanie instrumentów interwencyjnych wchodzi w zakres uprawnień wykonawczych Komisji; podkreśla jednak, że Parlament Europejski musi być

niezwłocznie informowany o przewidywanych działaniach; podkreśla w tym kontekście, że Komisja musi w sposób należyty uwzględnić stanowiska przyjęte przez Parlament;

54. apeluje o zwiększenie efektywności systemu interwencyjnego poprzez coroczną ocenę, prowadzoną pragmatycznie z uwzględnieniem sytuacji na rynkach;
55. uważa, że w świetle przewidywanych wyzwań środowiskowych, klimatycznych i epidemiologicznych oraz w obliczu dużych wahań cen na rynkach rolnych żywotne znaczenie mają dodatkowe, efektywniejsze środki zabezpieczenia przed ryzykiem dostępne dla wszystkich rolników w poszczególnych państwach członkowskich, na poziomie Unii, państw członkowskich i poszczególnych gospodarstw rolnych, w celu ochrony dochodów;
56. przypomina, że produkcja zorientowana na rynek, płatności bezpośrednie i konkurencja są głównymi elementami każdego systemu zabezpieczenia przed ryzykiem, a odpowiedzialność za uwzględnienie i przewidzenie ryzyka ponoszą także rolnicy; w tym kontekście wspiera państwa członkowskie w udostępnianiu rolnikom krajowych instrumentów zabezpieczenia przed ryzykiem bez renacjonalizacji i zakłóceń na rynkach; dlatego uważa, że Komisja powinna opracować wspólne zasady opcjonalnego wspierania systemów zarządzania ryzykiem przez państwa członkowskie, ewentualnie poprzez ustanowienie wspólnych uregulowań w ramach wspólnej organizacji rynku zgodnych z zasadami WTO, w celu uniknięcia zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym; domaga się również, aby Komisja przekazywała informacje o wszelkich środkach służących wprowadzeniu zarządzania ryzykiem oraz aby wraz z wnioskami legislacyjnymi przedstawiła odnośną ocenę skutków;
57. uważa, że w obliczu rosnącego poziomu ryzyka należy rozbudować i wspierać prywatne systemy ubezpieczeniowe oraz systemy ubezpieczenia od dodatkowych rodzajów ryzyka (takie jak ubezpieczenie od zmiany klimatu, ubezpieczenie od utraty dochodu), rynki terminowe i fundusze powiernicze, współfinansowane ze środków publicznych, jako opcja w państwach członkowskich; wspiera przy tym zwłaszcza zrzeszanie się rolników w konsorcja i spółdzielnie; z zadowoleniem przyjmuje rozwój nowych innowacyjnych instrumentów; podkreśla jednak, że powinny one być zgodne z zasadami WTO oraz że nie powinny zakłócać konkurencji ani handlu wewnątrz UE; wzywa w związku z tym do zapewnienia ram państwom członkowskim wdrażającym te środki, które powinny być uwzględnione w jednolitej wspólnej organizacji rynku;
58. wzywa Komisję do zbadania, w jakim stopniu można zwiększyć rolę grup producentów lub stowarzyszeń branżowych i międzybranżowych w przeciwdziałaniu ryzyku i promowaniu jakości we wszystkich sektorach produkcyjnych; domaga się, aby tego rodzaju działania prowadzone w tych dziedzinach uwzględniały w szczególności produkty ze znakiem jakości;
59. wzywa Komisję do zaproponowania w ramach reformy WPR konkretnych środków służących wspieraniu tworzenia nowych organizacji producentów celem wzmocnienia ich pozycji na rynku;
60. opowiada się za przedłużeniem reformy rynku cukru z 2006 r. w jej obecnej formie co najmniej do 2020 r. oraz wzywa do wdrożenia odpowiednich środków mających na celu

zabezpieczenie produkcji cukru w Europie oraz umożliwienie unijnemu sektorowi cukru zwiększanie swojej konkurencyjności w oparciu o stabilne ramy;

61. sądzi, że Komisja powinna rozważyć przedłożenie propozycji utrzymania praw do nasadzeń w sektorze wina po 2015 r. oraz że powinna to uwzględnić w sprawozdaniu z oceny reformy wspólnej organizacji rynku wina z 2008 r., które przewidziano na 2012 r.;
62. uważa, że należy wzmocnić systemy zarządzania w sektorach owoców i warzyw (cytrusów i wszystkich odnośnych produktów), wina i oliwy z oliwek oraz że konieczne jest stworzenie bardziej skutecznego funduszu kryzysowego dla sektora owoców i warzyw, opracowanie lepszego systemu zarządzania kryzysowego w sektorze wina oraz zaktualizowanie systemu prywatnego przechowywania w sektorze oliwy z oliwek;

Handel międzynarodowy

63. wzywa UE do zapewnienia spójności między wspólną polityką rolną a swoją polityką rozwoju i polityką handlową; w szczególności apeluje do UE o zwracanie bacznej uwagi na sytuację w krajach rozwijających się oraz o niestwarzanie zagrożenia dla potencjału produkcji żywności i długoterminowemu bezpieczeństwu żywnościowemu w tych krajach ani zdolności ludności tych krajów do samodzielnego zapewniania sobie pożywienia, przy jednoczesnym przestrzeganiu zasady spójności polityki na rzecz rozwoju; dlatego też jest zdania, że umowy handlowe UE w sprawie rolnictwa nie powinny stwarzać trudności dla rynków w krajach najsłabiej rozwiniętych;
64. przypomina o zobowiązaniu podjętym przez członków WTO podczas konferencji ministerialnej w Hongkongu w roku 2005 dotyczącej wyeliminowania wszystkich form dotacji wywozowych przy jednoczesnym nałożeniu środków dyscyplinarnych na wszystkie środki wywozowe o analogicznym działaniu, w szczególności kredyty eksportowe, państwowe rolnicze przedsiębiorstwa handlowe i kontrolę pomocy żywnościowej;
65. wzywa Komisję do dokonania szczegółowej oceny skutków wszystkich trwających negocjacji handlowych, w szczególności dotyczących układu o stowarzyszeniu UE–Mercosur, które nie powinny mieć negatywnego wpływu na kraje rozwijające się ani zaszkodzić skuteczności WPR do 2020 r.;
66. zauważa, że żywność nie jest jedynie towarem, lecz dostęp do niej ma fundamentalne znaczenie dla życia ludzkiego; wzywa UE do wykorzystania swojej polityki handlowej i polityki rozwoju do promowania zrównoważonych praktyk rolnych oraz bezpieczeństwa żywnościowego w krajach najsłabiej rozwiniętych i rozwijających się ze względu na wzrost popytu i wzrost cen żywności;
67. wzywa Komisję do zbadania, jaki wpływ miała koncentracja międzynarodowego handlu zbożem na wzrost wahań cen;

Łańcuch dostaw żywności

68. zwraca się o opracowanie globalnych rozwiązań mających zaradzić spekulacji surowcami rolnymi i skrajnym wahaniom cen, ponieważ stanowią one potencjalne zagrożenie dla

bezpieczeństwa żywnościowego; uznaje jednak znaczenie prawidłowo funkcjonującego rynku terminowego dla surowców rolnych; ocenia, że jedynie działania skoordynowane na szczeblu międzynarodowym są w stanie ukrócić nadmierne spekulacje; popiera w związku z tym inicjatywę francuskiej prezydencji G20, zgodnie z którą grupa powinna uzgodnić środki służące przeciwdziałaniu rosnącej zmienności cen surowców rolnych; opowiada się za światowym systemem informowania i skoordynowanego działania dotyczącego zapasów produktów rolnych mających zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe; zwraca w związku z tym uwagę, że należy zastanowić się nad utrzymywaniem zapasów ważniejszych surowców rolnych; podkreśla, że zamierzone cele będą mogły zostać osiągnięte jedynie w przypadku zwiększenia możliwości składowania oraz rozwinięcia instrumentów monitorowania i nadzorowania rynków; podkreśla w szczególności niepokojący wpływ zmienności cen w skali światowej na kraje rozwijające się;

69. podkreśla, że przez ostatnie dziesięciolecia średnie dochody rolników i gospodarstw rolnych – w przeciwieństwie do sytuacji w sektorach na niższym i wyższym szczeblu niż podstawowa produkcja rolna – stale się zmniejszały w porównaniu z innymi sektorami gospodarki, osiągając poziom jedynie połowy dochodów gospodarstw miejskich, natomiast przedsiębiorstwa handlowe i detaliści znacznie zwiększyli swoją siłę rynkową i marże w ramach łańcucha dostaw żywności;

70. wzywa do podjęcia środków mających na celu wzmocnienie pierwotnych zdolności w zakresie zarządzania oraz siły przetargowej producentów i organizacji producentów w porównaniu z innymi podmiotami gospodarczymi w łańcuchu dostaw żywności (przede wszystkim detalistami, przetwórcami i dostawcami czynników produkcji) przy jednoczesnym respektowaniu prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego; jest zdania, że funkcjonowanie łańcucha dostaw żywności powinno zostać usprawnione w trybie pilnym dzięki inicjatywom legislacyjnym służącym osiągnięciu większej przejrzystości cen żywności i działaniom na rzecz zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych, co pozwoli rolnikom uzyskać wartość dodaną, na jaką zasługują; wzywa Komisję do wzmocnienia pozycji rolników i propagowania uczciwej konkurencji; jest przekonany, że należy rozważyć wyznaczenie rzeczników praw obywatelskich z myślą o rozwiązywaniu sporów między podmiotami należącymi do łańcucha dostaw żywności;

71. ponadto jest zdania, że aby wzmocnić pozycję rolników w łańcuchu dostaw żywności, należy opracować instrumenty, które pomogą rolnikom zarządzać krótkimi łańcuchami dostaw, które będą przejrzyste i skuteczne, zapewnią niewielkie oddziaływanie na środowisko, będą sprzyjać jakości i dostarczać konsumentom informacje, w których udział pośredników będzie mniejszy i które będą sprzyjać sprawiedliwym i przejrzystym mechanizmom kształtowania cen;

72. apeluje o utrzymanie mechanizmu pomocy najuboższym członkom społeczeństwa;

Rozwój obszarów wiejskich

73. dostrzega znaczenie polityki rozwoju obszarów wiejskich zdefiniowanej i finansowanej w ramach drugiego filaru ze względu na jej wpływ na poprawę efektywności środowiskowej, modernizację, innowacje, infrastrukturę i konkurencję, oraz konieczność dalszego rozwoju gospodarki wiejskiej, sektora rolno-spożywczego i sektora

nieżywnościowego oraz poprawy jakości życia na obszarach wiejskich; podkreśla również konieczność osiągnięcia celów politycznych, w tym celów strategii „Europa 2020” obejmujących inteligentny i zrównoważony rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu, z których korzyści powinni czerpać również w głównej mierze rolnicy i społeczności wiejskie;

74. jest zdania, że rozwój obszarów wiejskich musi sprostać wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego, zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi, zmiany klimatu, zaniku różnorodności biologicznej, wyczerpywania się zasobów wodnych i degradacji gleby oraz zwiększać zrównoważoną spójność terytorialną i zatrudnienie; jest zdania, że środki te powinny także sprzyjać samowystarczalności w zakresie wytwarzania energii odnawialnej na terenie gospodarstw rolnych, głównie z odpadów rolnych; stwierdza, że środki na rzecz rozwoju obszarów wiejskich powinny przyczyniać się do utrzymania wartości dodanej na obszarach wiejskich, sprzyjając rozwojowi infrastruktury wiejskiej i świadczeniu usług po przystępnej cenie lokalnej ludności i lokalnym przedsiębiorstwom;
75. jest zdania, że w tym kontekście należy zwrócić szczególną uwagę na wspieranie młodych rolników; sądzi, że w obliczu szybkiego starzenia się społeczności wiejskiej w Europie podstawowe znaczenie mają atrakcyjne środki zachęcające do rozpoczynania działalności przez młodych rolników i inne nowe podmioty i że należy rozszerzyć zakres systemów wsparcia w drugim filarze, takich jak dostęp do gruntów, dotacje i korzystne kredyty, w szczególności w dziedzinie innowacji, modernizacji i rozwoju inwestycji itd., oraz oczekuje, że możliwość wdrożenia takich mechanizmów będzie zapewniona we wszystkich państwach członkowskich;
76. proponuje, aby znaczący odsetek gruntów rolnych objąć programami rolno-środowiskowymi, które powinny dostarczać rolnikom finansowe i techniczne środki zachęty do przejścia na bardziej zrównoważone, zasobooszczędne, niskonakładowe modele rolnictwa;
77. podkreśla, że polityka rozwoju obszarów wiejskich powinna umożliwić wykorzystanie wszelkiego potencjału naturalnego i ludzkiego obszarów wiejskich dzięki wysokiej jakości produkcji rolnej, na przykład za pomocą sprzedaży bezpośredniej, promocji produktów, zaopatrzenia rynków lokalnych i dywersyfikacji, jak również przeznaczeń biomasy, efektywności energetycznej itd.;
78. podkreśla konieczność zapewnienia odpowiedniej infrastruktury sprzyjającej zdobywaniu i rozpowszechnianiu wiedzy z zakresu rolnictwa oraz systemów innowacyjnych, obejmującej możliwości kształcenia i szkolenia, usługi doradztwa rolniczego i wymianę najlepszych praktyk, w celu modernizacji rolnictwa, zapewnienia pomocy innowacyjnym rolnikom w przekazywaniu doświadczeń i udoskonaleniu łańcuchów wytwarzających wartość dodaną na obszarach wiejskich; sądzi, że takie programy należy udostępnić we wszystkich państwach członkowskich;
79. w związku z tym opowiada się za wprowadzeniem określanych przez państwa członkowskie ukierunkowanych środków w drugim filarze, aby zrealizować wspólne cele UE w zakresie rozwoju obszarów wiejskich (strategia „Europa 2020”); podkreśla znaczenie ogólnych ukierunkowanych i zorientowanych na wyniki ram europejskich,

dostrzegając, że to państwa członkowskie i organy regionalne są najbardziej kompetentne do podejmowania decyzji dotyczących programów, które na szczeblu lokalnym mogą w największym stopniu przyczynić się do osiągnięcia europejskich celów; apeluje zatem o stosowanie zasady pomocniczości i elastyczności przy opracowywaniu programów rozwoju obszarów wiejskich oraz o przyjęcie zdecydowanego podejścia opartego na uczestnictwie i sprzyjającego lokalnym i subregionalnym partnerstwom, poprzez stosowanie metody LEADER w trakcie tworzenia i wdrażania przyszłych europejskich i krajowych programów rozwoju obszarów wiejskich; ocenia, że zmniejszone składki krajowe mające zastosowanie w odniesieniu do bardziej ukierunkowanych środków powinny być ustalane na podstawie ocen skutków i szczegółowych symulacji;

80. opowiada się za tym, aby w ramach rozwoju obszarów wiejskich przewidzieć również środki ukierunkowane na ochronę lasów górskich;
81. zwraca się do Komisji o stworzenie nowych instrumentów finansowania wspierających w szczególności rolników wchodzących do sektora rolnictwa w uzyskaniu dostępu do korzystnych pożyczek, lub o stworzenie nowego systemu, np. pod nazwą JERICHO („Joint Rural Investment CHOice” – wspólny system na rzecz inwestycji na obszarach wiejskich), w ramach funduszu na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, w oparciu o doświadczenia związane z inicjatywą JEREMIE w ramach funduszy strukturalnych;
82. podkreśla, że obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania często mają duże znaczenie pod względem ziem uprawnych, ochrony różnorodności biologicznej i zapewniania korzyści środowiskowych, a także dynamiki obszarów wiejskich; w tym kontekście opowiada się za pozostawieniem dodatków wyrównawczych dla obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania w drugim filarze i wzywa do zwiększenia ich efektywności; jest przekonany, że ukierunkowane wsparcie dla rolników prowadzących działalność na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania ma podstawowe znaczenie dla kontynuowania działalności rolnej na tych obszarach, zmniejszając tym samym ryzyko porzucenia gruntów rolnych; podkreśla, że w unijnych ramach dostosowywanie kryteriów musi leżeć w gestii państw członkowskich oraz organów regionalnych i lokalnych;
83. podkreśla ogromne różnice w strukturze obszarów wiejskich poszczególnych państw członkowskich, co wymaga podjęcia różnorodnych środków; dlatego domaga się większej elastyczności, dzięki której państwa członkowskie i regiony będą mogły podejmować dobrowolne środki, które powinny być współfinansowane przez UE pod warunkiem, że środki te byłyby zgłaszane Komisji i zatwierdzane; podkreśla, że wskaźnik współfinansowania będzie musiał w dalszym ciągu uwzględniać szczególne potrzeby i realia regionów konwergencji w okresie po 2013 r.;
84. opowiada się za tym, aby w przypadku środków drugiego filaru o szczególnym znaczeniu dla państw członkowskich dotychczasowe wskaźniki współfinansowania obowiązywały także po 2013 r.; podkreśla jednak, że jakiegokolwiek dodatkowe współfinansowanie nie powinno prowadzić do renacjonalizacji drugiego filaru ani do zwiększania różnic między zdolnością państw członkowskich do współfinansowania swoich priorytetów;
85. podkreśla, że modulacja we wszystkich odmianach, zarówno obowiązkowa, jak i dobrowolna, jako środek finansowania wydatków na rozwój obszarów wiejskich

obowiązuje do 2012 r.;

86. apeluje, aby unikać nagłych zmian w przydziale środków w drugim filarze, ponieważ państwa członkowskie, organy lokalne i gospodarstwa rolne potrzebują pewności i ciągłości umożliwiających im planowanie; podkreśla, że debata w sprawie przydziału tych środków nie powinna być prowadzona w oderwaniu od debaty dotyczącej przydziału środków w ramach pierwszego filaru; wzywa zatem Komisję do przyjęcia pragmatycznej postawy jako podstawowej zasady redystrybucji środków z drugiego filaru; dostrzega konieczność sprawiedliwego rozdzielania środków z drugiego filaru między państwa członkowskie zgodnie z obiektywnymi kryteriami, które muszą odzwierciedlać różnorodne potrzeby europejskich obszarów; opowiada się za wprowadzeniem tych zmian po ustalonym okresie przejściowym, jednocześnie ze zmianami w rozdzielaniu środków z pierwszego filaru;
87. opowiada się za współfinansowaniem w dziedzinie rozwoju obszarów wiejskich, które umożliwia, na poziomie regionalnym lub lokalnym, uzupełnianie się środków publicznych i prywatnych w części współfinansowanej przez państwo, co zwiększy dostępne środki służące osiągnięciu celów określonych przez politykę państwową dotyczącą obszarów wiejskich;
88. domaga się uproszczenia na wszystkich poziomach planowania programów w ramach drugiego filaru i zarządzania nimi w celu pobudzenia wydajności; ponadto domaga się uproszczonych, efektywnych i skutecznych systemów monitorowania, oceny i sprawozdawczości dotyczących środków z zakresu zasady wzajemnej zgodności; sądzi, że kontrole i monitorowanie w ramach pierwszego i drugiego filaru należy zharmonizować i nadać im większą spójność, wprowadzając podobne zasady i procedury, w celu ograniczenia całkowitego obciążenia rolników wynikającego z kontroli; apeluje o bardziej elastyczne zarządzanie pięcioletnim okresem zobowiązań w przypadku środków rolno-środowiskowych;
89. wzywa do wyłączenia spółdzielni z zakresu postanowień zalecenia Komisji 2003/61/WE dotyczących niemożności dostępu przedsiębiorstw przekraczających określony próg MŚP do funduszy na rzecz rozwoju obszarów wiejskich oraz ogólnie do środków pomocowych wykraczających poza określony poziom;
90. uważa, że w przyszłości regiony najbardziej oddalone nadal powinny korzystać ze szczególnego traktowania w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich, ponieważ trudności geograficzne, wobec jakich stają, oraz niewielka liczba produktów rolnych, od których na tych obszarach uzależniona jest gospodarka rolna, uzasadniają utrzymanie unijnego wskaźnika współfinansowania na poziomie do 85%, tak aby pokryć koszty programów rozwoju obszarów wiejskich;
91. z zadowoleniem przyjmuje dążenie ku lepszej koordynacji na poziomie UE między programami rozwoju obszarów wiejskich a w szczególności polityką spójności, aby unikać powielania, sprzecznych celów i nakładania się działań; przypomina jednak, że skala projektów prowadzonych w ramach funduszu spójności UE i programów rozwoju obszarów wiejskich jest inna, i w związku z tym opowiada się za tym, aby fundusze te zachowały odrębność i aby programy rozwoju obszarów wiejskich nadal ukierunkowane były na społeczności wiejskie i pozostały instrumentami niezależnymi politycznie;

92. uważa, że polityka spójności wraz z nową wzmocnioną WPR uaktywnią potencjał gospodarczy obszarów wiejskich i przyczynią się do stworzenia nowych, pewnych miejsc pracy, zapewniając trwały rozwój tych obszarów;
93. podkreśla znaczenie strategii politycznych wspierających współpracę transgraniczną pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi w celu przyjęcia praktyk chroniących środowisko i zapewniających trwałość zasobów naturalnych, w przypadku gdy działalność rolnicza, w szczególności wykorzystanie wody, ma skutki transgraniczne;
94. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

13.4.2011

OPINIA KOMISJI ROZWOJU

dla Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

w sprawie wspólnej polityki rolnej do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi (2011/2051(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Kriton Arsenis

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju zwraca się do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

Punkt A preambuły. mając na uwadze, że sektor rolnictwa odpowiada za 40% światowej emisji gazów cieplarnianych; mając na uwadze, że rolnictwo jest głównym źródłem emisji metanu i podtlenku azotu i że te dwa gazy cieplarniane mają znacznie większy wpływ na ocieplenie niż dwutlenek węgla; mając na uwadze, że zmiana klimatu wpływa przede wszystkim na sytuację ludzi ubogich w państwach rozwijających się i zmniejsza możliwości produkcji rolnej,

Punkt B preambuły. mając na uwadze, że na obszarach wiejskich w państwach rozwijających się niedożywienie sięga 70% – 80% oraz mając na uwadze, że likwidacja skrajnego ubóstwa i głodu jest uzależniona od poprawy warunków życia rolników i pracowników rolnych w państwach rozwijających się,

Punkt C preambuły. mając na uwadze, że sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa dostępu do żywności pt. „Rolnictwo ekologiczne a prawo dostępu do żywności” wskazuje, że rolnictwo ekologiczne może w ciągu 10 lat dwukrotnie zwiększyć produkcję żywności w całych regionach, łagodząc przy tym skutki zmiany klimatu i ograniczając ubóstwo na obszarach wiejskich; uznaje, że długoterminowa wydajność produkcji i bezpieczeństwo żywnościowe, a zwłaszcza odporność systemów rolniczych na anomalie klimatyczne zależy od należytej dbałości o zasoby naturalne, w szczególności w odniesieniu do gleby, wykorzystywania wody i różnorodności biologicznej;

1. odnotowuje postęp dokonany w ramach reformy wspólnej polityki rolnej, który zmniejszył

negatywne skutki wspólnej polityki rolnej dla krajów rozwijających się; zwraca się do Komisji i Organizacji ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), aby podjęły się dokładnej oceny wspólnej polityki rolnej i jej wpływu na państwa rozwijające się; domaga się, aby zgodnie z regułą spójności polityki na rzecz rozwoju zasada „nie szkodzić krajom rozwijającym się” stanowiła główny cel nowej wspólnej polityki rolnej, co zapisano w art. 208 traktatu lizbońskiego, oraz aby stworzono odpowiednie mechanizmy gwarantujące przestrzeganie tej zasady; zwraca uwagę na art. 3 ust. 5 TUE, który stanowi, że UE przyczynia się do swobodnego i uczciwego handlu oraz do wyeliminowania ubóstwa, oraz wzywa do zapewnienia spójności między wspólną polityką rolną a polityką UE w dziedzinie handlu i na rzecz rozwoju;

2. wzywa UE do zapewnienia spójności między wspólną polityką rolną a swoją polityką handlową i polityką rozwoju; w szczególności podkreśla konieczność klauzul bezpieczeństwa w umowach handlowych oraz prawo państw rozwijających się do ochrony własnego rynku rolnego;

3. przypomina zobowiązanie UE i pozostałych członków OECD – podjęte w ramach dauhańskiej rundy negocjacji – do zlikwidowania wszelkich subsydiów wywozowych, a także do oddzielenia płatności pośrednich od produkcji w celu zapewnienia równych szans produktom rolnym pochodzącym zarówno z UE, jak i z krajów rozwijających się oraz do pobudzania uczciwego handlu i trwałego wzrostu gospodarczego; zwraca się do Komisji o wdrożenie powyższych zmian przy jednoczesnym finansowaniu odpowiednich programów przejściowych, co pozwoli uniknąć negatywnych skutków na obszarach wiejskich w UE, a także o promowanie ekologicznych i zrównoważonych praktyk rolnych, które opierają się na stosowaniu niewielkich ilości środków chemicznych i sposobach uprawy uwzględniających lokalne warunki środowiskowe; wzywa UE, aby wspierała roszczenia państw rozwijających się w zakresie ochrony produkcji żywności i ochrony własnej ludności przed ewentualnym niekorzystnym wpływem tanich przywozów; wzywa ponadto do inwestowania w badania nad rolno-środowiskowymi metodami upraw oraz do świadczenia usług publicznych, aby umożliwić drobnym rolnikom przejście na ekologiczną i zrównoważoną produkcję;

4. podkreśla, że, chcąc zapewnić skuteczność współpracy na rzecz rozwoju, należy zwiększyć spójność między wspólną polityką rolną, polityką handlową i polityką rozwoju; ponadto stwierdza, że UE musi zadbać o lepszą koordynację działań z organizacjami pozarządowymi, FAO, ONZ i innymi organami międzynarodowymi;

5. uważa, że wspólna polityka rolna odgrywa ważną rolę w kontekście polityki rozwoju, w szczególności w obszarze bezpieczeństwa żywnościowego; zwraca uwagę, że wspólna polityka rolna może wnieść wkład w rozwiązanie problemu zwiększonego światowego zapotrzebowania na żywność;

6. zauważa, że czynniki takie jak ubóstwo, zdrowie, stabilność polityczna, infrastruktura i klęski żywiołowe wpływają negatywnie na bezpieczeństwo żywnościowe w państwach rozwijających się;

7. zauważa, że żywność nie jest jedynie towarem, lecz dostęp do niej ma fundamentalne znaczenie dla życia ludzkiego; wzywa UE do wykorzystania swojej polityki handlowej i polityki rozwoju do promowania zrównoważonych praktyk rolnych oraz bezpieczeństwa żywnościowego w krajach najsłabiej rozwiniętych i rozwijających się ze względu na wzrost

popytu i wzrost cen żywności;

8. zwraca uwagę na fakt, że żywność nie jest jedynie towarem oraz że dostęp do niej stanowi powszechne prawo człowieka; podkreśla w związku z tym, że aby zapewnić bezpieczeństwo żywnościowe na świecie, nie należy zwiększać eksportu europejskich produktów rolnych do krajów rozwijających się, lecz pomóc rozwijać się tym krajom, umożliwiając im zwiększenie i zróżnicowanie własnej produkcji, aby zwiększyć bezpieczeństwo żywnościowe i zaspokoić zapotrzebowanie lokalnych rynków; w związku z tym wzywa Komisję do dokonania oceny wpływu zawartych przez UE z państwami trzecimi umów gospodarczych, umów o wolnym handlu i umów inwestycyjnych na prawa człowieka, aby nie przeczyć własnym wartościom UE w obszarze zewnętrznych strategii politycznych;

9. z zaniepokojeniem stwierdza, że uzależnienie UE od importu pasz zwierzęcych, a w szczególności soi, przyczyniło się do wzrostu zapotrzebowania na ziemię uprawną za granicą, co doprowadziło do wylesiania, przesiedlania ludności i rozwoju uprawy soi modyfikowanej genetycznie w Ameryce Południowej; w związku z tym domaga się, aby Komisja uznała za jeden z głównych priorytetów zmniejszenie uzależnienia od importowanych zwierzęcych pasz białkowych, w szczególności poprzez rozwój i rozprzestrzenienie zrównoważonej uprawy roślin wysokobiałkowych w UE;

10. stoi na stanowisku, że aby rozwiązać problem międzynarodowej spekulacji cenami towarów rolnych, nowa wspólna polityka rolna powinna ustanowić odpowiednie mechanizmy i przepisy dotyczące instrumentów pochodnych bazujących na towarach rolnych i zwiększające przejrzystość; jest przekonana, że UE powinna dać przykład, ustanawiając w obrębie swojego terytorium lokalne rolne rynki aukcyjne oraz lokalne systemy dystrybucji, które zwiększają siłę przetargową właścicieli drobnych gospodarstw w łańcuchu dostaw żywności;

11. przyznaje, że pilną kwestią jest zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego na świecie poprzez zwiększenie inwestycji rolnych w regionach świata, w których bezpieczeństwo żywnościowe jest zagrożone; podkreśla w związku z tym, że rozwój rolnictwa powinien opierać się na prawie do żywności i jej produkcji oraz że UE powinna dostrzec znaczenie, jakie dla krajów rozwijających się ma osiągnięcie bezpieczeństwa żywnościowego, i wystąpić w jego obronie;

12. wzywa Komisję do dokonania szczegółowej oceny wpływu wszystkich trwających negocjacji handlowych, w szczególności dotyczących porozumienia UE–Mercosur, które nie powinny mieć negatywnego wpływu na kraje rozwijające się ani zaszkodzić skuteczności wspólnej polityki rolnej do 2020 r.;

13. przyznaje, że reformy wspólnej polityki rolnej znacznie ograniczyły wpływ produkcji rolnej UE na kraje rozwijające się dzięki prawie całkowitemu zniesieniu zwrotów wywozowych; domaga się, aby UE uznała znaczenie, jakie ma wspieranie sektora rolnictwa w krajach rozwijających się, w szczególności poprzez priorytetowe traktowanie rolnictwa w krajach rozwijających się oraz w budżecie UE przeznaczonym na pomoc rozwojową dla obszarów zamorskich;

14. wzywa Unię Europejską do zapewnienia spójności wspólnej polityki rolnej z polityką rozwojową i polityką handlową, uwzględniając jednocześnie potrzeby i obawy rolników w

krajach członkowskich UE i krajach rozwijających się oraz przestrzegając zasady spójności polityki na rzecz rozwoju.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	13.4.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 22 - : 0 0 : 4
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Thijs Berman, Corina Crețu, Véronique De Keyser, Nirj Deva, Leonidas Donskis, Charles Goerens, Catherine Grèze, András Gyürk, Filip Kaczmarek, Miguel Angel Martínez Martínez, Gay Mitchell, Norbert Neuser, Maurice Ponga, Birgit Schnieber-Jastram, Michèle Striffler, Alf Svensson, Eleni Theoharous, Ivo Vajgl, Anna Záborská, Iva Zanicchi, Gabriele Zimmer
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Cristian Dan Preda, Judith Sargentini, Bart Staes, Patrizia Toia
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	James Nicholson, Edward Scicluna, Catherine Trautmann

13.4.2011

OPINIA KOMISJI OCHRONY ŚRODOWISKA NATURALNEGO, ZDROWIA PUBLICZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA ŻYWNOCI

dla Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

w sprawie WPR do 2020 r. – sprostac wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością,
zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi
(2011/2051 (INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Karin Kadenbach

WSKAZÓWKI

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności zwraca się do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. zwraca uwagę, że wszystkie ostatnie reformy WPR (reforma MacSharry'ego z 1992 r., reforma „Agenda 2000”, reforma z 2003 r., ocena funkcjonowania WPR z 2008 r.) miały na celu dopilnowanie, żeby rolnicy europejscy spełniali najwyższe na świecie normy w zakresie ochrony środowiska i zwierząt oraz identyfikowalności środków spożywczych; w związku z tym podkreśla, że rynek nie rekompensuje rolnikom kosztów ponoszonych w związku ze spełnieniem tych norm;
2. domaga się, by WPR po roku 2013 przewidywała odpowiednie finansowanie, zachęty i nadal realizowała długoterminowy cel związany z żywnością, co stymuluje zrównoważoną produkcję rolną i konsumpcję, oszczędność energii, wspiera skuteczne wykorzystanie środków produkcji, między innymi poprzez ograniczenie stosowania szkodliwych substancji chemicznych, lepszą ochronę zdrowia i dobrostanu zwierząt oraz skuteczniejsze wykorzystanie potencjału ekosystemów; zaznacza, że polityka ta musi sprostać wyzwaniom środowiskowym, zdrowotnym i społecznym, takim jak zmiana klimatu, wyczerpywanie się zasobów, zanieczyszczenie wody, erozja gleby, utrata różnorodności biologicznej (w tym rolniczej różnorodności biologicznej), nie powodując przy tym zagrożenia dla opłacalności gospodarstw;

3. domaga się, aby w przyszłym okresie finansowania dostosować budżet UE do celów strategii „Europa 2020”;
4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w swoim komunikacie Komisja kładzie nacisk na dostarczanie środowiskowych dóbr publicznych poprzez ekologizację WPR oraz wyrażony przez Komisję zamiar ponownego włączenia różnorodności do sektora rolnego, co zasadniczo umożliwi przejście na bardziej ekologiczną i zrównoważoną WPR;
5. jest zdania, że należy osiągnąć właściwą równowagę pomiędzy potrzebą większej wydajności, co wymaga intensywnych metod produkcji, a potrzebą ochrony i zrównoważonego wykorzystania zasobów, przy należytym uwzględnieniu ochrony środowiska, zdrowia publicznego i dobrostanu zwierząt;
6. jest zdania, że obecnie stosowane, bardzo intensywne metody produkcji zwierzęcej są często niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju oraz wywierają negatywny wpływ na zdrowie i dobrostan zwierząt, co może także negatywnie wpływać na zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności; w związku z tym domaga się, aby WPR propagowała takie metody hodowli zwierząt, które są przyjazne dla środowiska oraz sprzyjają ochronie zdrowia i dobrostanu zwierząt;
7. zwraca uwagę, że WPR musi być w stanie reagować na nadmiar wyzwań odnoszących się do populacji, rozwoju, różnorodności biologicznej, środowiska i niedostatku ziemi uprawnej oraz że należy opracować nową inicjatywę polityczną, która będzie się skupiać na stworzeniu wspólnej europejskiej polityki żywnościowej.
8. podkreśla, że WPR ma kluczowe znaczenie zarówno dla rolników, jak i dla ogółu społeczeństwa – podatników i konsumentów – gdyż to społeczeństwo odczuwa dobroczynne skutki bezpiecznej, pożywnej i mającej przystępne ceny żywności, zdrowego środowiska naturalnego, dobrego stanu zdrowia i możliwości zatrudnienia, zaś popyt na produkty dobrej jakości zwiększa się, a przyjazne dla środowiska praktyki stają się coraz bardziej powszechne;
9. domaga się, by finansowanie WPR było oparte na modelu, który wynagradza za poszanowanie norm, które w wielu dziedzinach są najwyższe skali światowej, oraz dostarczanie dóbr publicznych, których rynek nie jest w stanie zaspokoić; model ten nie powinien obejmować płatności wynikających z naturalnych ograniczeń, płatności wspierających produkcję ekologiczną, płatności dla słabszych regionów, w tym wyspowych i górskich, solidnego uproszczonego modelu bazowego opartego na zasadach wzajemnej zgodności na rzecz konkretnych systemów gospodarki rolnej, takich jak rolnictwo ekologiczne o wysokiej wartości przyrodniczej, oraz na rzecz ekstensywnie użytkowanych pastwisk i łąk, a także rolników, których działalność podlega szczególnym wymogom zarządzania, ponieważ jest prowadzona na obszarach należących do sieci Natura 2000;
10. popiera terytorialne podejście do mechanizmu dystrybucji środków wsparcia, uwzględniające różnice w położeniu i wspierające zrównoważony charakter gospodarstw rolnych i danych obszarów;
11. domaga się, aby przy przydzielaniu środków WPR oprócz obszaru uprawnego brać pod

uwagę również inne wskaźniki, takie jak jakość produkcji, wykorzystanie technik rolniczych przyjaznych dla środowiska, lokalizacja gospodarstw rolnych o niekorzystnym położeniu geograficznym oraz obecność młodych ludzi;

12. nawołuje do wzmocnienia zasady finansowania obu filarów pod warunkiem wypełnienia szeregu kryteriów dotyczących ochrony środowiska i różnorodności biologicznej, a także celów wydajnego gospodarowania zasobami oraz zdrowia publicznego, tak by żywność wysokiej jakości była wytwarzana przy użyciu zrównoważonych metod; zaznacza, że wystarczające finansowanie jest jedyną gwarancją powodzenia w realizacji nowych i już prowadzonych ukierunkowanych działań rolno-środowiskowych; zaznacza, że w celu przyspieszenia procesu przechodzenia na rolnictwo ekologiczne na dużą skalę niezbędne jest utworzenie nowych mechanizmów finansowania i nawołuje do przyjęcia środków w celu wzmocnienia pozycji konsumentów i rolników w lepiej funkcjonującym łańcuchu dostaw żywności;
13. jest zdania, że finansowanie WPR nie powinno być ograniczane, lecz raczej odpowiednio dostosowane, aby zwiększyć rzeczywistą wydajność obszarów uprawnych i osiągnąć cele w zakresie ochrony ekosystemu, różnorodności biologicznej, zdrowia konsumentów i rolników oraz uzyskiwać produkty rolne wysokiej jakości;
14. uznaje, że dotacje, które wspierają praktyki niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju, są sprzeczne z zadeklarowanymi celami polityki środowiskowej UE oraz wzywa do odpowiedniego dostosowania systemu płatności, tak aby uniknąć tego typu sprzeczności i propagować dobre praktyki;
15. opowiada się za priorytetowym wsparciem metod rolnych, które sprzyjają łagodzeniu zmiany klimatu lub sekwestracji dwutlenku węgla w glebie;
16. podkreśla świadczenia oferowane przez rolników europejskich społeczeństwu europejskiemu, w szczególności dbałość o różnorodny krajobraz kulturowy, a także istotny wkład w ochronę i utrzymanie zasobów naturalnych oraz ochronę klimatu;
17. podkreśla, że tzw. ekologizacja polityki rolnej UE tak naprawdę nie jest dla rolników niczym nowym, ponieważ wszystkie kolejne reformy dążyły do wzmocnienia tego aspektu WPR;
18. podkreśla, że dodatkowa ekologizacja prowadzona przy poszanowaniu ekosystemów i przewidująca dywersyfikację produkcji, solidną gospodarkę wodną, niskie wykorzystanie nawozów sztucznych, dobre praktyki służące zwalczaniu erozji gleby i degradacji oraz zwiększeniu żyzności gleby, a także środki mające na celu przywrócenie różnorodności biologicznej będzie korzystna dla środowiska naturalnego, a jednocześnie zapewni zrównoważoną przyszłość rolnictwa UE;
19. podkreśla, że dodatkowa ekologizacja musi przynosić korzyści zarówno środowisku i rolnikom, jak i społeczeństwu, tak aby zwiększyć efektywne korzystanie z zasobów i produktywność; podkreśla ponadto, że należy koniecznie położyć nacisk na badania, innowacje i nowe technologie;
20. podkreśla, że wydatki obywateli europejskich na żywność mogą wynosić nawet ponad

50% ich dochodów, że około 43 milionom ludzi w UE grozi niedożywienie oraz że niewłaściwe odżywianie jest jednym z głównych czynników mających szkodliwy wpływ na stan zdrowia, związanych z niskim statusem społeczno-gospodarczym, ubóstwem i wykluczeniem społecznym;

21. przyjmuje z zadowoleniem opcję polityczną proponowaną przez Komisję, która umożliwi stawienie czoła środowiskowym, społecznym i gospodarczym wyzwaniom oraz wzmocni wkład rolnictwa i obszarów wiejskich w wypełnianie celów strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, zrównoważonego i zapewniającego włączenie społeczne rozwoju;
22. jest zdania, że WPR powinna wspierać przechodzenie z intensywnej produkcji zwierzęcej na bardziej zrównoważoną hodowlę zwierząt; w związku z tym wzywa Komisję do rozważenia premii dla hodowców zwierząt, którzy stosują systemy ekstensywnego wypasu zwierząt i wytwarzają własną paszę;
23. zwraca uwagę, że sektor rolnictwa jest jednym z sektorów, które przyczyniają się do rozwoju gospodarczego obszarów wiejskich; w związku z tym wzywa do szerszego wykorzystania funduszy rolnych na zwalczanie zubożenia obszarów wiejskich; zwraca uwagę, że przyroda również może ożywić rozwój gospodarczy, na przykład poprzez przyciąganie turystów;
24. domaga się, aby finansowanie rozwoju obszarów wiejskich koncentrowało się na nowych wyzwaniach, innowacjach rolno-ekologicznych, rozwoju społecznym i gospodarczym, w tym ulepszonym dostępie do usług publicznych i infrastruktury w regionach wiejskich, a zwłaszcza na obszarach słabszych lub o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW); uważa, że powinno to obejmować wsparcie regionalnych i lokalnych systemów żywnościowych jako strategię na rzecz rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu i wsparcie dla wspólnot rolniczych prowadzących produkcję rolną na własne potrzeby, uznając wartość dodaną tego typu rolnictwa dla społeczności lokalnych;
25. jest zdania, że środki na rzecz rozwoju obszarów wiejskich muszą uzupełniać dobre praktyki rolnicze wspierane w ramach pierwszego filaru oraz promować praktyki trwale przyczyniające się do przeciwdziałania zmianie klimatu oraz należytego zarządzania zasobami naturalnymi, takie jak ochrona różnorodności biologicznej, wody i gleby;
26. podkreśla znaczenia drugiego filaru, jeśli chodzi o osiągnięcia w zakresie poprawy stanu środowiska, modernizacji i ulepszeń strukturalnych; wzywa do lepszego dostosowania środków drugiego filaru do celów, jakim służą, tak aby można było podwyższyć poziom skuteczności środków z zakresu rozwoju, zatrudnienia i klimatu, jak również środków na rzecz obszarów wiejskich;
27. wyraża żal wobec faktu, że cele unijne w zakresie różnorodności biologicznej nie zostały jeszcze osiągnięte, i oczekuje, że WPR przyczyni się do wysiłków zmierzających do realizacji tych celów oraz celów ustalonych na szczycie w Nagoi poświęconemu różnorodności biologicznej;
28. domaga się, aby nowa WPR propagowała ochronę różnorodności genetycznej, była zgodna z dyrektywą 98/58/WE dotyczącą dobrostanu zwierząt oraz nie finansowała produkcji żywności z klonowanych zwierząt lub ich potomstwa;

29. podkreśla, że należy zbadać wszystkie możliwości współpracy pomiędzy państwami członkowskimi – przy udziale wszystkich zainteresowanych stron – na rzecz ochrony gleby;
30. podkreśla, że istnieje ogromna potrzeba innowacji oraz że inwestycje powinny być ukierunkowane na zwiększenie efektywności gospodarczej i środowiskowej; nawołuje do realizacji większej liczby projektów finansowanych ze środków UE i koordynowanych przez UE, w ramach których rolnicy i naukowcy mogą współpracować w celu znalezienia innowacyjnych metod obejmujących cały proces produkcji żywności i zmierzających do zapewnienia konkurencyjnego, a jednocześnie zrównoważonego rolnictwa;
31. podkreśla znaczenie strategii politycznych wspierających współpracę transgraniczną pomiędzy państwami członkowskimi i państwami trzecimi w celu przyjęcia praktyk chroniących środowisko i zapewniających trwałość zasobów naturalnych w przypadku, gdy działalność rolnicza, w szczególności wykorzystanie wody, ma skutki transgraniczne;
32. jest zdania, że można złagodzić oddziaływanie rolnictwa na klimat poprzez lepsze kształcenie i szkolenie rolników w zakresie lepszego wykorzystania innowacji będących wynikiem badań i rozwoju; nalega, aby rolnicy byli dokładnie przygotowani do radzenia sobie z wyzwaniami energetycznymi poprzez rozwój ekologicznej energii, takiej jak biomasa, bioodpady, biogaz, biopaliwa oraz wytwarzanie na małą skalę energii wiatrowej, słonecznej i hydroelektrycznej, co przyczyni się do tworzenia nowych miejsc pracy;
33. podkreśla znaczenie mechanizmów kontroli służących zapewnieniu nieszkodliwości produktów dla zdrowia ludzkiego, na podstawie których można sprawdzić identyfikowalność, bezpieczeństwo i faktyczne przestrzeganie zakazu stosowania produktów zakazanych w UE, przy czym wobec wyrobów pochodzących ze Wspólnoty oraz wyrobów przywożonych z państw trzecich muszą obowiązywać takie same wymogi.
34. uważa, że obecny system należy zastąpić prostym systemem specjalnego wsparcia dla drobnych gospodarstw, aby zwiększyć ich konkurencyjność i uznać ich wkład na rzecz żywności obszarów wiejskich, a także aby chronić środowisko;
35. zwraca uwagę na szczególną rolę rolnictwa ekologicznego, które według badań – w stosunku do rolnictwa konwencjonalnego – w znacznym stopniu przyczynia się do ochrony klimatu oraz domaga się, aby rolnictwo ekologiczne odgrywało w ramach WPR do 2020 r. centralną rolę;
36. podkreśla potrzebę włączenia do WPR rozważań na temat efektywnego gospodarowania zasobami poprzez wsparcie ponownego przetwarzania organicznych odpadów rolniczych służącego użyźnianiu gleby oraz zapobieganiu rozprzestrzenianiu się plastikowych odpadów rolniczych;
37. apeluje do Komisji o dalsze wzmacnianie obecnego systemu doradczego w celu pomocy rolnikom we wdrażaniu środków służących ekologizacji oraz przyswajaniu praktyk rolno-ekologicznych;
38. podkreśla znaczenie programów mających na celu szkolenie rolników w zakresie stosowania bardziej zrównoważonych środowiskowo metod rolnictwa oraz zachęca

Komisję do dopilnowania, aby tego typu programy były finansowane w ramach drugiego filaru nowej WPR.

39. stwierdza, że włączenie zasady wzajemnej zgodności do WPR, jakiej dokonano przy poprzednich reformach, stanowi skuteczne narzędzie służące osiągnięciu stabilności oraz że nie da się bez tego uzasadnić płatności w ramach WPR ze względu na potrzeby społeczeństwa związane ze zdrową żywnością, rolnictwem i środowiskiem, natomiast wzywa Komisję do zapewnienia ekologicznej skuteczności zasady wzajemnej zgodności, tak aby stała się ona punktem odniesienia dla równowagi ekologicznej;
40. jest przekonany, że reforma WPR musi zapewnić skuteczniejszą regulację ładunków substancji biogennych do jednolitych części wód oraz umożliwić odnowę ekosystemów morskich i przybrzeżnych; uważa jednak, że zmniejszenie zanieczyszczenia wód pochodzącego z rolnictwa należy uznać za jeden z kluczowych celów WPR, co przyczyni się do utrzymania zdrowych rzek, jezior, mórz i wód gruntowych w całej Europie;
41. uważa, że WPR powinna podlegać ogólnej ocenie oddziaływania na środowisko, na podstawie której można by ustalać najważniejsze kwestie, które powinny zostać zmienione w celu ochrony wód, w tym rolę nadmiaru fosforu powodującego eutrofizację oraz zwiększoną podatność na eutrofizację w ekosystemach wodnych takich jak Morze Bałtyckie;
42. opowiada się za skutecznym wdrożeniem „planów działania” określonych w ramowej dyrektywie wodnej w celu ustanowienia skutecznej gospodarki wodnej oraz ochrony działu wodnego na poziomie lokalnym, terytorialnym i regionalnym; uważa, że przydatne jest włączenie ramowej dyrektywy wodnej do zasady wzajemnej zgodności oraz zwraca uwagę, że jest to zgodne z terytorialnym podejściem do rozwoju obszarów wiejskich, za którym Komisja opowiedziała się w swoim komunikacie;

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	12.4.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 59 - : 0 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	János Áder, Elena Oana Antonescu, Kriton Arsenis, Sophie Auconie, Paolo Bartolozzi, Sergio Berlato, Milan Cabrnoch, Martin Callanan, Nessa Childers, Chris Davies, Esther de Lange, Anne Delvaux, Bas Eickhout, Elisabetta Gardini, Gerben-Jan Gerbrandy, Julie Girling, Françoise Grossetête, Cristina Gutiérrez-Cortines, Satu Hassi, Jolanta Emilia Hibner, Dan Jørgensen, Karin Kadenbach, Christa Kläß, Holger Kraemer, Jo Leinen, Corinne Lepage, Peter Liese, Linda McAvan, Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė, Miroslav Ouzký, Gilles Pargneaux, Antonyia Parvanova, Sirpa Pietikäinen, Mario Pirillo, Pavel Poc, Vittorio Prodi, Frédérique Ries, Oreste Rossi, Dagmar Roth-Behrendt, Daciana Octavia Sârbu, Horst Schnellhardt, Richard Seeber, Theodoros Skylakakis, Bogusław Sonik, Claudiu Ciprian Tănăsescu, Salvatore Tatarella, Åsa Westlund, Glenis Willmott, Sabine Wils
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Margrete Auken, Tadeusz Cymański, Matthias Groote, Riikka Manner, Miroslav Mikolášik, Bart Staes, Marianne Thyssen, Michail Tremopoulos, Anna Záborská
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Ashley Fox

14.4.2011

OPINIA KOMISJI PRZEMYSŁU, BADAŃ NAUKOWYCH I ENERGII

dla Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

w sprawie WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi (2011/2051(INI))

Sprawozdawca: Jens Rohde

WSKAZÓWKI

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii zwraca się do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. zauważa globalny wzrost zapotrzebowania na żywność, aktualną presję na ceny, wahania rynkowe i zmienność rynku i zwraca się o odpowiednie antycykliczne środki w odpowiedzi na silne wahania rynkowe; zauważa zatem, że Europa potrzebuje silniejszego, bardziej ekologicznego i bardziej konkurencyjnego sektora rolnego, aby w perspektywie długoterminowej zagwarantować dostawy bezpiecznej żywności odznaczającej się wysoką jakością po dostępnych cenach, przeznaczonych dla wszystkich europejskich konsumentów oraz aby stawić czoła przyszłym wyzwaniom związanym z tworzeniem trwałych miejsc pracy i wzrostu gospodarczego, a także z ochroną środowiska naturalnego i klimatu przy jednoczesnym realizowaniu zwiększonego światowego zapotrzebowania na żywność;
2. podkreśla, że sektor rolnictwa, leśnictwa i rybołówstwa wnosi do gospodarki UE wkład w kwocie 355 mld EUR i stanowi 8,6 procent ogólnego zatrudnienia w UE, ponieważ sektor ten nie tylko dostarcza żywność, lecz również odgrywa ważną rolę jako źródło surowców pochodzenia organicznego niezbędnych do funkcjonowania wielu gałęzi przemysłu; zauważa, że jest to pierwsza reforma WPR w Unii Europejskiej liczącej 27 państw członkowskich oraz że jest ona istotna, aby sprzyjać ciągłości rolnictwa w poszczególnych państwach i na terytoriach europejskich, unikając jednocześnie wszelkich prób ponownej nacjonalizacji tego, co objęte jest wspólną polityką; podkreśla, że nowa WPR musi zagwarantować sprawiedliwą i zrównoważoną

dystrybucję wśród państw członkowskich;

3. domaga się WPR, która jest spójna i wspiera cele polityki UE w innych obszarach, zwłaszcza dotyczących leśnictwa i rolnictwa, oraz polityki w zakresie odnawialnych i ekologicznych źródeł energii, różnorodności biologicznej, przemysłu, badań, innowacji i strategii „Europa 2020”; uważa, że w WPR należy uwzględnić cele dotyczące wykorzystania zrównoważonej energii;
4. podkreśla, że potrzebne jest ustalenie odpowiedniego poziomu finansowania, adekwatnego do nowych celów WPR, lub przynajmniej utrzymanie obecnego poziomu środków budżetowych w następnym okresie programowania;
5. uznaje rolę sektora rolnego w dostarczaniu środowiskowych dóbr publicznych; uważa ponadto, że rolnictwo posiada istotny i niewykorzystany dotychczas potencjał w zakresie oszczędzania energii i efektywności energetycznej, jak też jako sektor dostarczający energii ze źródeł odnawialnych; w związku z tym zauważa, że reformę WPR należy również ukierunkować na odblokowanie pełnego potencjału rolnictwa jako sektora dostarczającego środowiskowych dóbr publicznych i energii ze źródeł odnawialnych; podkreśla rolę sektora rolnego w ograniczaniu emisji dwutlenku węgla dzięki produkcji biopaliw nowej generacji, które nie konkurują ze światową produkcją żywności, oraz dzięki pochłanianiu dwutlenku węgla przez uprawy/rośliny lub bezpośrednio przez glebę;
6. w związku z tym zwraca uwagę, że biotechnologia nowej generacji jest już gotowa, i w związku z tym wzywa Komisję do opracowania w ramach reformy WPR międzysektorowej polityki dotyczącej biomasy na rzecz biotechnologii nowej generacji, obejmującej kryteria w zakresie zrównoważonego rozwoju dotyczące biomasy, aby umożliwić rozwój zrównoważonego rynku biomasy pochodzącej z rolnictwa, przedsiębiorstw przemysłu rolnego i leśnictwa poprzez zachęcanie do magazynowania dostępnych pozostałości w celu wyprodukowania energii, a jednocześnie zapobieganie zwiększeniu emisji i zanikowi różnorodności biologicznej;
7. uważa, że zarówno pierwszy, jak i drugi filar powinny przyczyniać się do opracowania bardziej ekologicznych metod produkcji, ponieważ różnią się one pod względem skali i celów; istnieje zatem potrzeba utworzenia w ramach drugiego filaru WPR mechanizmów stymulujących wzrost efektywności energetycznej (na przykład termomodernizacji budynków, wymiany sprzętu na bardziej energooszczędny, odzyskiwania ciepła czy wykorzystania energii słonecznej), jak również działania, których nie mogą się podejmować indywidualni rolnicy, a które umożliwiłyby rolnikom zaangażowanie się w bardziej efektywną i bardziej ekologiczną produkcję energii przy zastosowaniu bardziej zrównoważonych metod umożliwiających sprostanie wyzwaniom przyszłości, takim jak: konkurencyjność, dostosowanie się do rynków, tworzenie wartości, ochrona zasobów naturalnych, dostosowanie się do zmiany klimatu itp.; wzywa Komisję do przygotowania przemysłowej platformy badawczej w ramach 8. programu ramowego oraz do umożliwienia większego udziału sektora rolnego w ramowych programach badań, które obejmowałyby badania oraz innowacyjne technologie i metody, takie jak rozwój inteligentnych i wysoce urodzajnych upraw oraz metod zrównoważonego usuwania chwastów i skutecznego oddzielania obornika;

8. podkreśla, że w ramach drugiego filaru polityka rozwoju wsi powinna wzmacniać środki przeznaczone dla młodych rolników, modernizację i restrukturyzację gospodarstw rolnych, rolników działających na obszarach o szczególnych ograniczeniach naturalnych i niekorzystnym położeniu geograficznym oraz rolników, którzy wybierają bardziej zrównoważone rolnictwo i rolnictwo ekologiczne w celu utworzenia obszarów wiejskich i obszarów rolnych produkujących żywność o wysokiej jakości;
9. podkreśla, że rozwiązania na szczeblu polityki europejskiej, takie jak tańszy olej napędowy do zastosowań rolniczych, ulgi podatkowe na energię i paliwo produkowane w celach rolniczych, zwłaszcza do zasilania elektrycznych pomp irygacyjnych, mogłyby pomóc rolnikom europejskim zwiększyć produkcję i zaopatrywać w produkty rolne rynki wewnętrzne oraz eksportowe;
10. proponuje, by przyznawanie składnika ekologicznego zaprojektować w sposób, zgodnie z którym rolnicy mieliby uprawnienia do otrzymywania dodatkowego wsparcia, jeśli dostarczają środowiskowe dobra publiczne, które stanowią wartość dodaną dla UE i które są istotne dla wszystkich państw członkowskich, lecz których rynek nie wynagradza, takie jak trwałe użytki zielone, płodozmian i tworzenie stref nieobjętych spryskiwaniem; podkreśla konieczność zagwarantowania przez składnik ekologiczny elastyczności i wolności wyboru rolnika, tak aby składnik ten mógł być szansą dla przedsiębiorczości i narzędziem zachęty;
11. podkreśla, że wdrożenie składnika ekologicznego powinno być obowiązkowe dla państw członkowskich; dzięki włączeniu składnika ekologicznego do pierwszego filaru, a zatem włączeniu go do płatności bezpośrednich w odsetku od 25 do 30%, będzie on stanowił ogólnoeuropejski system zachęt, który ma na celu zwiększanie zrównoważonego charakteru rolnictwa dzięki dostarczaniu rolnikom faktycznej zachęty ekonomicznej, która prowadzi do stosowania bardziej ekologicznych metod produkcji i która zrekompensuje rolnikom wyższe powiązane koszty produkcji;
12. podkreśla ponadto, że reforma WPR i w związku z tym składnik ekologiczny nie może prowadzić do zwiększenia obciążenia biurokratycznego europejskich rolników; potrzebny jest prosty i logiczny system, należy zatem włączyć kontrolę tego, czy zostały spełnione warunki składnika ekologicznego, do istniejących mechanizmów kontrolowania zasady wzajemnej zgodności; wzywa Komisję do włączenia uproszczenia na początku, w chwili przedstawiania wniosków ustawodawczych;
13. podkreśla, że składnik ekologiczny musi uwzględniać różne potrzeby, wyzwania i sytuacje wyjściowe w państwach członkowskich, aby zagwarantować, że wszyscy rolnicy będą mieli równe możliwości otrzymania składnika ekologicznego; powinno się zatem dopuścić uwzględnienie już wprowadzonych składników ekologicznych;
14. podkreśla, że inicjatywy środowiskowe w pierwszym filarze powinny mieć charakter ogólnoeuropejski oraz powinny uzupełniać środki w zakresie środowiska naturalnego realizowane w drugim filarze i skupiające się na krajowych, regionalnych i lokalnych priorytetach i cechach szczególnych; uważa, że składnik ekologiczny musi być częścią płatności bezpośrednich w pierwszym filarze, aby w sposób jasny i przejrzysty oraz równomiernie wdrażany w państwach członkowskich powiązać dostarczanie

środowiskowych dóbr publicznych z płatnościami bezpośrednimi oraz aby zagwarantować, że składnik ekologiczny stanowi zachętę do podejmowania przez rolników zobowiązań w zakresie środowiska naturalnego, dzięki czemu sektor rolny będzie spełniał surowe normy UE w dziedzinie środowiska naturalnego i energii; podkreśla, że składnik ekologiczny w pierwszym filarze nie powinien ograniczać funkcjonowania istniejących instrumentów rolno-środowiskowych realizowanych w drugim filarze;

15. z uwagi na katastrofalne skutki zmian klimatu – takie jak susza, fale upałów czy pustynnienie – na ziemi uprawne służące dostarczaniu ludziom żywności, podkreśla znaczenie innowacyjnych systemów irygacyjnych dla zagwarantowania zrównoważonego rozwoju europejskiego rolnictwa;
16. podkreśla, że WPR powinna być neutralna pod względem płci oraz że oboje małżonkowie powinni mieć takie same prawa w przypadku pracy w sektorze; wskazuje na to, że ok. 42% spośród 26,7 mln ludzi zatrudnionych na stałe w rolnictwie w UE to kobiety, podczas gdy tylko jedno na pięć gospodarstw (ok. 29%) jest zarządzane przez kobietę;
17. zdając sobie sprawę z tego, że w przyszłości wystąpią trudności z dostępnością wody, a zwłaszcza wody pitnej, podkreśla potrzebę opracowania wydajnych systemów irygacyjnych, tak aby umożliwić stosowanie w państwach członkowskich efektywnych metod produkcji rolnej, zdolnych do pokrycia wewnętrznego zapotrzebowania na żywność oraz zaopatrujących rynki eksportowe w produkty rolne;
18. domaga się wprowadzenia maksymalnego pułapu pomocy finansowej, wyliczanego na podstawie powierzchni gospodarstwa, w interesie wydajności społecznej oraz w celu uniknięcia współistnienia sprzecznych ze sobą systemów wspierających przejmowanie gospodarstw i rozpoczęcie działalności przez nowych rolników.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO

Data przyjęcia	12.4.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 46 - : 0 0 : 3
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jean-Pierre Audy, Zigmantas Balčytis, Bendt Bendtsen, Jan Březina, Reinhard Bütikofer, Maria Da Graça Carvalho, Giles Chichester, Pilar del Castillo Vera, Christian Ehler, Ioan Enciu, Adam Gierek, Robert Goebbels, Fiona Hall, Jacky Hénin, Edit Herczog, Romana Jordan Cizelj, Krišjānis Kariņš, Lena Kolarska-Bobińska, Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz, Judith A. Merkies, Angelika Niebler, Jaroslav Paška, Aldo Patriciello, Anni Podimata, Miloslav Ransdorf, Herbert Reul, Amalia Sartori, Francisco Sosa Wagner, Konrad Szymański, Patrizia Toia, Evžen Tošenovský, Ioannis A. Tsoukalas, Claude Turmes, Niki Tzavela, Alejo Vidal-Quadras
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Antonio Cancian, António Fernando Correia De Campos, Francesco De Angelis, Ilda Figueiredo, Matthias Groote, Andrzej Grzyb, Satu Hassi, Yannick Jadot, Silvana Koch-Mehrin, Bernd Lange, Werner Langen, Mario Pirillo, Algirdas Saudargas, Catherine Trautmann

13.4.2011

OPINIA KOMISJI ROZWOJU REGIONALNEGO

dla Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi

w sprawie wspólnej polityki rolnej do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi (2011/2051(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Czesław Adam Siekierski

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju Regionalnego zwraca się do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazań:

1. jest zdania, że w związku z rosnącą troską o bezpieczeństwo żywnościowe w Unii Europejskiej i na całym świecie, globalizacją i wzrostem cen żywności Europa i europejskie regiony potrzebują nowej, silnej WPR, która pobudzi wyważony i trwały rozwój, poprawi konkurencyjność na rynku międzynarodowym, będzie bardziej zorientowana na rynek, ale również będzie chroniła produkcję rolną i sprzyjała ochronie klimatu we wszystkich regionach UE, a także zapewniała rolnikom godziwe dochody, gwarantowała konsumentom dobrą jakość produktów za uczciwą cenę w całej Unii; uważa, że polityka ta powinna uwzględniać dobro publiczne, różnorodność biologiczną, ochronę gleby, oszczędną gospodarkę wodną i leśną oraz zrównoważony rozwój oparty na edukacji, wiedzy i innowacjach; opowiada się za bardziej zrównoważoną, uproszczoną i skuteczniejszą WPR będącą w stanie lepiej sprostać potrzebom i oczekiwaniom obywateli UE, która zapewnia lepszą koordynację i koherencję pomiędzy polityką spójności i wspólną polityką rolną, szczególnie przez wspólne ramy strategiczne dla funduszy Unii Europejskiej;
2. zwraca uwagę, że kluczowym elementem reformy WPR powinno być jej uproszczenie, ale bez uszczerbku dla skuteczności działań; uważa, że w ten sposób WPR stanie się bardziej zrozumiała dla rolników i ogółu obywateli; należy również doprecyzować

funkcje obu filarów;

3. podkreśla, że środki mające na celu wspieranie obszarów wiejskich należy rozpatrywać w kontekście szeroko zakrojonej poprawy sytuacji gospodarczej, społecznej i infrastrukturalnej obszarów wiejskich, a nie w wymiarze sektorowym;
4. uważa, że wsparcie i stosowanie WPR w mniej uprzywilejowanych regionach powinno nadal być dostosowane do potrzeb tych obszarów, jak określono w traktatach i obecnych regulacjach wspólnotowych;
5. uważa, że polityka spójności wraz z nową wzmocnioną WPR uaktywnią potencjał gospodarczy obszarów wiejskich i przyczynią się do stworzenia nowych, pewnych miejsc pracy, zapewniając trwały rozwój tych obszarów;
6. podkreśla, że w świetle nowych wyzwań stojących przed WPR, potrzebie realizacji założeń strategii „UE 2020” oraz realizacji ustaleń negocjacji akcesyjnych z nowymi krajami członkowskimi konieczne jest utrzymanie budżetu wspólnotowego WPR w kolejnej perspektywie finansowej na poziomie zabezpieczającym realizację tych zadań;
7. jest zdania, że wydatki na wspieranie obszarów wiejskich należy lepiej skoordynować z polityką regionalną; domaga się zintegrowanej strategii dla lokalnych usług, rynków i możliwości zatrudnienia; w związku z tym wzywa do zaangażowania podmiotów lokalnych, zintensyfikowanie partnerstwa i wzmocnienie wielopoziomowego sprawowania rządów; jest przekonany, że służyłoby to uproszczeniu i zmniejszeniu obciążenia administracyjnego;
8. uważa, że aby zapewnić opłacalność systemów produkcji, danych sektorów produkcji i na obszarach o największych ograniczeniach strukturalnych lub obszarach najbardziej dotkniętych zmianami rynkowymi i politycznymi, należy dopuścić stosowanie pewnej elastyczności przy przyznawaniu przez państwa członkowskie płatności bezpośrednich;
9. podziela pogląd, że wspólna polityka rolna oraz polityka spójności muszą pozostać, także po roku 2013, kluczowymi politykami UE, również w aspekcie budżetowym;
10. stwierdza, że władze gminne wyposażone w silne kompetencje na szczeblu lokalnym i poza nim zapewniają skuteczny udział lokalnego społeczeństwa obywatelskiego w kontekście podejścia LEADER; zauważa, że szczebel lokalny we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej jest pierwszym szczeblem władzy państwa, z którym obywatele mają kontakt, i w związku z tym wzywa do przewidzenia w ramach rozwoju obszarów wiejskich środków, które zwiększą zdolność miast i gmin oraz właściwych organizacji regionalnych do aktywnego kształtowania rozwoju w skali lokalnej i poza nią;
11. uważa, że utrzymanie płatności bezpośrednich powinno nadal służyć zapewnianiu – w kontekście wahań cen i z myślą o obszarach dotkniętych poważnymi i stałymi ograniczeniami – regionalnej konkurencyjności, a w szczególności utrzymaniu aktywności na słabo zaludnionych obszarach, stabilności ekonomicznej, wsparcia w dziedzinie zatrudnienia, odpowiednich i godziwych dochodów rolników i zrównoważonego rozwoju sektora rolnego UE, a także bezpieczeństwa żywnościowego i

środowiskowego UE oraz jej zdolności do reagowania na wyzwania związane ze zmianą klimatu, co jest gwarancją prawidłowej realizacji innych polityk i strategii, w tym strategii „UE 2020”; w związku z tym uważa, że konieczne jest wypracowanie obiektywnych, przejrzystych i uproszczonych kryteriów gwarantujących większą równowagę między państwami członkowskimi i rolnikami, zapewniając odpowiedni, ujednolicony i zrównoważony poziom bezpośredniego wsparcia w ramach systemu płatności bezpośrednich w UE poprzez odejście od stosowania historycznych punktów odniesienia przy przydzielaniu tego rodzaju środków finansowych i dostosowanie ich w rozsądny sposób do potrzeb rolników; wspiera stosowanie zasady sprawiedliwości i elastyczności w odniesieniu do instrumentów wdrażania, w tym w odniesieniu do różnych rodzajów działalności i charakterystyki obszarów, na których znajdują się gospodarstwa rolne w każdym państwie członkowskim lub regionie;

12. uważa za niezmiernie istotne zminimalizowanie zniekształcającego wpływu płatności bezpośrednich na warunki konkurencji na jednolitym rynku, nie tylko poprzez jak największe oddzielenie dopłat bezpośrednich od wielkości produkcji (decoupling), ale także poprzez wyrównywanie stawek pomiędzy regionami i krajami członkowskimi UE - szczególnie dla obszarów o podobnych czy identycznych kierunkach produkcji;
13. uważa, że ze względu na szczególny charakter WPR, polegający na zaspakajaniu podstawowych potrzeb, polityka ta powinna obejmować środki regulacji rynku i mechanizm zarządzania ryzykiem i zarządzania kryzysowego, obejmujący ubezpieczenia, co umożliwi utworzenie zabezpieczenia rolników i konsumentów; WPR powinna ponadto zapewnić bardziej sprawiedliwy podział wartości w całym łańcuchu dostaw żywności, a także równe traktowanie producentów europejskich i spoza Europy w stosunku do wymogów, jakim podlegają produkty rolne przeznaczone do spożycia w UE;
14. uważa, że w związku z rosnącą obecnością kobiet w gospodarstwach rolnych – szacuje się, że trzy na 10 gospodarstw prowadzonych jest przez kobiety – jak również w związku z nieuniknioną tendencją do wielofunkcyjności produkcji rolnej – zadaniem gospodarstwa musi być produkcja żywności, ale także utrzymanie krajobrazu, świadczenie usług i szkolenie – podejmowanie działań w sprawie ułatwień kredytowych, integracji dochodów z działalności rolniczej i dobrostanu rolnego (gospodarstwa rolne pełniące funkcje społeczne, przedszkola wiejskie itp.);
15. wyraża zadowolenie ze zwrócenia uwagi na konkretne regiony oraz tereny, na których równowaga społeczna i środowiskowa są ściśle związane z uprawą roli; uważa w związku z tym za konieczne utrzymanie i wzmocnienie instrumentów skierowanych do tych regionów;
16. jest zdania, że państwa członkowskie powinny mieć możliwość obniżenia dopłat bezpośrednich w zależności od wielkości gospodarstwa lub poziomu płatności otrzymywanych przez gospodarstwo biorąc pod uwagę wielkość korzyści wynikających ze skali produkcji;
17. podkreśla, że ze względu na szczególną sytuację w sektorze mleka i przetworów mlecznych należy ponownie rozważyć decyzję o zniesieniu kwot mlecznych w marcu 2015 r.;

18. podkreśla, że towary będące przedmiotem wymiany handlowej między UE a krajami trzecimi, szczególnie żywność, powinny spełniać europejskie wymogi i standardy jakościowe; zwraca również uwagę, że specyfika rolnictwa, tj. uzależnienie produkcji od warunków klimatycznych, ale także ostatnie doświadczenia z rynków finansowych, wskazują na potrzebę wzmocnienia monitoringu rynków rolnych, natomiast dla zachowania ich stabilności konieczna jest możliwość interwencji w latach nadprodukcji, szczególnie na rynku zbóż, który ma wpływ m.in. na rynki wieprzowiny i drobiu;
19. widzi konieczność lepszego uwzględnienia przez WPR potencjału, problemów i potrzeb małych, rodzinnych gospodarstw rolnych oraz gospodarstw położonych na terenach o szczególnych cechach charakterystycznych i ograniczeniach, a w szczególności znajdujących się w regionach najbardziej oddalonych; jest zdania, że należy utworzyć specjalny uproszczony system dla małych gospodarstw i podkreśla potrzebę dywersyfikacji ich dochodów, rozwoju przedsiębiorczości i tworzenia nowych miejsc pracy na obszarach wiejskich, co przyczyni się do ponownego zaludnienia obszarów wiejskich, jak również podniesienia poziomu życia na tych obszarach;
20. wskazuje na wyzwania demograficzne, które szczególnie silnie dotyczą obszary wiejskie; uważa w związku z tym, że istotne jest kształtowanie zmian demograficznych oraz zwiększenie atrakcyjności obszarów wiejskich dla młodych ludzi; podkreśla konieczność zapewnienia dostępu do innowacyjnych usług i infrastruktury, żeby umożliwić należyty udział gospodarczy, społeczny i kulturalny, przy czym obszary wiejskie należy rozpatrywać jako ważny element stosunków miasto-wieś, żeby w ten sposób zagwarantować wyważony rozwój;
21. mając na uwadze, że rozwój obszarów wiejskich jako zagadnienie horyzontalne stanowi nieodłączną część WPR oraz że nowe programy powinny być ukierunkowane w jeszcze większym stopniu na priorytetowe cele rozwoju wiejskiego (zatrudnienie, środowisko rolne, woda, zmiana klimatu, innowacje, w tym modernizacja i restrukturyzacja rolnictwa i edukacja);
22. wzywa Komisję i państwa członkowskie od podniesienia jakości usług w zakresie wsparcia i doradztwa dla lokalnych i regionalnych przedsiębiorców rolnych w celu ułatwienia im lepszego zidentyfikowania priorytetów oraz oceny wyników własnego gospodarstwa;
23. domaga się silnego i dobrze wyposażonego drugiego filaru wspólnej polityki rolnej, który odzwierciedli bieżące potrzeby w zakresie rozwoju obszarów wiejskich; podkreśla horyzontalną rolę drugiego filaru, zważywszy na jego osiągnięcia w zakresie ochrony środowiska, modernizacji i ulepszeń strukturalnych w rolnictwie, zrównoważony rozwój terytorialny oraz realizację celów polityki dla dobra mieszkańców obszarów wiejskich oraz rolników; domaga się zatem, by środki w drugim filarze były lepiej dostosowane do celów, którym służą, aby poprawić faktyczny wzrost, zatrudnienie oraz działania podejmowane w zakresie klimatu i na rzecz obszarów wiejskich; uważa, że w tym kontekście należy poświęcić szczególną uwagę wsparciu młodych rolników;
24. wyraża zadowolenie z faktu, że drugi filar przyczynia się do realizacji zasady partnerstwa, oraz nawołuje państwa członkowskie do poświęcenia większej uwagi tej zasadzie oraz jej powszechniejszemu stosowaniu przy wprowadzaniu ukierunkowanych

działań w ramach drugiego filaru;

25. podkreśla znaczenie zmniejszenia obciążeń administracyjnych oraz uproszczenia powiązań między przepisami administracyjnymi i wykonawczymi w odniesieniu do funduszy UE (np. kwalifikowalność podatku VAT); domaga się uproszczenia oraz przeglądu przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności dla drugiego filaru; uważa, że konieczne jest uproszczenie obecnego systemu wskaźników i krytycznie odnosi się do wprowadzenia celów ilościowych;
26. zauważa, że potencjał regionów i obszarów wiejskich to nie tylko zasoby naturalne służące pełnieniu przez nie funkcji społecznej i ekonomicznej, ale przede wszystkim obszary te są miejscem produkcji żywności w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego oraz dostarczają ważnych surowców dla przemysłu i zrównoważonej produkcji energii ze źródeł odnawialnych, a także stanowią źródło wartości środowiskowych, ekologicznych, krajobrazowych, turystycznych i niematerialnych, m.in. tradycji i kultury, w tym dorobku kulinarnego, jakim są produkty regionalne; domaga się zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich we wszystkich regionach UE, przyczyniającego się do zwiększenia roli mieszkańców tych regionów i poprawy lokalnych warunków oraz połączeń między obszarami wiejskimi a miejskimi; przypomina, że rolnictwo stanowi podstawę gospodarki wiejskiej oraz że rolnicy odgrywają pierwszoplanową rolę w pobudzaniu dynamiki tej gospodarki oraz w zagospodarowaniu terenów wiejskich; uważa, że wspieranie oznaczeń regionalnych w ramach WPR zarówno na poziomie UE, jak i w krajach trzecich, przynosi korzyści gospodarcze na szczeblu lokalnym i regionalnym;
27. popiera szersze spojrzenie na obszary wiejskie, które, jako dostawcy dóbr i usług publicznych, są lub mogą stać się interesującym miejscem życia i pracy wielu obywateli UE, co powinno pociągnąć za sobą zagwarantowanie odpowiednich środków finansowych na ich rozwoju; dotyczy to również obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania i obszarów górskich;
28. uważa, że środki na rozwój obszarów wiejskich muszą być spójne i mieć charakter uzupełniający w stosunku do narzędzi wsparcia pierwszego filaru w celu promowania różnicowanego, konkurencyjnego i zrównoważonego rolnictwa na terenie całej Unii Europejskiej; uważa, że polityka rozwoju obszarów wiejskich powinna wspierać modernizację, poprawę infrastruktury oraz innowacje w sektorze rolnym, również w celu stawienia czoła wyzwaniom w zakresie bezpieczeństwa żywności, środowiska, zmian klimatu i zatrudnienia;
29. zaznacza, że zasadnicze znaczenie ma zachęcenie dwóch grup priorytetowych – ludzi młodych i kobiet – do działalności rolnej i zaoferowanie im nowych, alternatywnych możliwości aktywności gospodarczej, aby przeciwdziałać wyludnianiu się obszarów wiejskich i zagwarantować stabilność społeczności wiejskich;
30. uważa, że w ramach rozwoju obszarów wiejskich należy promować innowacje w rolnictwie, różnicowanie działalności społeczno-gospodarczej, tworzenie miejsc pracy oraz odmładzanie obszarów wiejskich;
31. zwraca uwagę, że niektóre kraje nadal potrzebują wsparcia, aby nadrobić stracony czas,

w związku z tym należy utrzymać odpowiednio silny drugi filar WPR, z zachowaniem obecnych kryteriów podziału środków, które uwzględniają różnice rozwojowe w poszczególnych państwach i sprzyjają wzmocnieniu integracji europejskiej, dalsze rozszerzanie funkcji drugiego filara na nowe wyzwania, w tym cele strategii „UE 2020”, wymaga zapewnienia odpowiedniego wsparcia dla obszarów wiejskich w polityce spójności, a przez to odpowiedniej koordynacji i podziału zadań między WPR a polityką regionalną;

32. stwierdza, że należy zapobiegać gwałtownym zmianom w podziale środków finansowych drugiego filara, ponieważ państwa członkowskie oczekują ciągłości planowania finansowego i niezawodności, dlatego też popiera pragmatyczne podejście tj. utrzymanie obecnych kryteriów dystrybucji w drugim filarze; stwierdza ponadto, że jego ekologizacja musi się odbywać w odpowiedniej proporcji do rozwoju obszarów wiejskich;
33. wzywa Komisję do poprawy synergii i koordynacji między działaniami w zakresie rozwoju obszarów wiejskich w ramach EFRROW a działaniami w zakresie spójności w ramach EFRR, Funduszu Spójności i EFS; uważa, że wieloaspektowe podejście do rozwoju społeczności wiejskich, zgodne z celem spójności terytorialnej, może zostać zapewnione dzięki wyraźniejszej synergii między tymi funduszami;
34. uważa za niezbędne przyjęcie strategii, która równoległe do polityki spójności terytorialnej połączy w bezpośredni sposób zasoby naturalne, obszary wiejskie i politykę żywieniową, przy uwzględnieniu takich aspektów, jak wzrost demograficzny czy częste klęski żywiołowe spowodowane zmianą klimatu, które zwiększają kryzys żywnościowy;
35. domaga się, by Komisja i państwa członkowskie określiły mechanizmy mające na celu ułatwienie dostępu producentów rolnych do systemów kredytowych i ubezpieczeniowych;
36. podkreśla potrzebę zwiększenia koordynacji WPR i polityki spójności zarówno na poziomie strategicznym poprzez wspólne wytyczne odnośnie zasad (w kierunku rozwiązań przyjętych dla polityki spójności), a także jednolite traktowanie beneficjentów w ramach różnych funduszy, jak i na poziomie realizacji;
37. uważa, że należy dążyć do lepszej koordynacji między WPR a polityką finansową, handlową oraz klimatyczno-energetyczną UE w celu zapewnienia skuteczności WPR w realizacji stawianych jej celów.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	12.4.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 40 - : 1 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	François Alfonsi, Luís Paulo Alves, Catherine Bearder, Jean-Paul Basset, Victor Boştinaru, Alain Cadec, Tamás Deutsch, Elie Hoarau, Danuta Maria Hübner, Juozas Imbrasas, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Evgeni Kirilov, Constanze Angela Krehl, Jacek Olgierd Kurski, Petru Constantin Luhan, Ramona Nicole Mănescu, Riikka Manner, Iosif Matula, Erminia Mazzoni, Miroslav Mikolášik, Jan Olbrycht, Wojciech Michał Olejniczak, Markus Pieper, Monika Smolková, Georgios Stavrakakis, Nuno Teixeira, Lambert van Nistelrooij, Oldřich Vlasák, Kerstin Westphal, Hermann Winkler, Joachim Zeller, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Karima Delli, Richard Falbr, Marek Henryk Migalski, Elisabeth Schroedter, Czesław Adam Siekierski, Patrice Tirolien, Derek Vaughan, Sabine Verheyen

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	25.5.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 40 - : 1 0 : 4
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	John Stuart Agnew, Liam Aylward, José Bové, Luis Manuel Capoulas Santos, Vasilica Viorica Dăncilă, Michel Dantin, Paolo De Castro, Albert Deß, Diane Dodds, Herbert Dorfmann, Hynek Fajmon, Lorenzo Fontana, Iratxe García Pérez, Béla Glattfelder, Sergio Gutiérrez Prieto, Martin Häusling, Esther Herranz García, Peter Jahr, Elisabeth Jeggle, Jarosław Kalinowski, Elisabeth Köstinger, George Lyon, Gabriel Mato Adrover, Mairead McGuinness, Krisztina Morvai, Mariya Nedelcheva, James Nicholson, Rareş-Lucian Niculescu, Wojciech Michał Olejniczak, Georgios Papastamkos, Marit Paulsen, Britta Reimers, Ulrike Rodust, Alfreds Rubiks, Giancarlo Scottà, Czesław Adam Siekierski, Sergio Paolo Francesco Silvestris, Alyn Smith, Csaba Sándor Tabajdi, Marc Tarabella, Janusz Wojciechowski
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Salvatore Caronna, Spyros Danellis, Jill Evans, Karin Kadenbach, Sandra Kalniete, Giovanni La Via, Véronique Mathieu, Maria do Céu Patrão Neves, Robert Sturdy, Artur Zasada